

Šolsko
leto

1992-93

STEŽICE

V šoli se igram in učim. V šoli se lovim.

Goran, 1.r

V šoli imam najraje odmor in matematiko ter najraje pišem narek.

Sara Perko, 1.r

Odmori so naj,naj

V šolo rada hodim. Pri pouku rada računam. Najraje pa imam pravljčni krožek. Rada imam tudi tovarišico Beti.

Lea, 1.r

Najraje rišem z barvicami in se igram s plastelinom. Rada bi imela mikroskop, ampak ga nimam. Tudi pisalni stroj bi rada imela.

Vseh stvari pač ne morem imeti.

Sara Leban, 1.r

Zelo rada hodim v šolo. Sploh pa rada berem knjige iz knjižnice. Moja najljubša knjiga je Pika Nogavička.

Vesna Jurkič, 2.r

ŠOLANJE V BELGIJI

Pouk traja od 8.30 do 15.00 ali 15.30 razen ob sredah, ko popoldne ni pouka. Odmor za kosilo traja uro ali uro in pol. Počitnice trajajo petnajst tednov: devet tednov poleti, po dva tedna za Božič in Veliko noč ter po en teden v novembru in februarju.

ŠOLANJE NA DANSKEM

Pouk se začne ob 8.00 in konča najkasneje ob 15.00. Počitnice trajajo dvanajst do trinajst tednov: sedem tednov poleti, po dva tedna za Božič in Veliko noč, en teden v sredini jesenskega termina in v nekaterih predelih še en teden pozimi.

ŠOLANJE V FRANCIJI

Pouk traja od 8.30 do 16.30 z dvehurnim odmorom za kosilo (od 11.30 do 13.30). Ob sredah ni pouka, ob sobotah pa je pouk do 11.30. Počitnice trajajo sedemnajst tednov: deset tednov poleti, po dva tedna za Božič in Veliko noč, trije enotedenski odmori ob konferencah.

ŠOLANJE V ITALIJI

Pouk traja od 8.00 do 12.00. Počitnice trajajo tri mesece in pol od sredine junija do sredine septembra ter po en teden ob Božiču in Veliki noči.

ŠOLANJE NA NIZOZEMSKEM

Pouk traja od 9.00 do 16.00 z dvehurnim odmorom za kosilo. Ob sredah popoldne ni pouka in so šole zaprte. Počitnice trajajo dvanajst tednov: šest tednov poleti, dva tedna za Božič in Veliko noč ter dvakrat po en teden ob konferencah.

ŠOLANJE NA FINSKEM

Na Finskem imajo devet let osnovne šole in tri leta srednje šole.

Počitnice imajo: od 21. oktobra do 26. oktobra, od 20. februarja do 28. februarja, od 8. aprila do 12. aprila, od 20. maja do 23. maja, zimske počitnice od 22. decembra do 7. januarja, poletne počitnice od 1. junija do 17. avgusta.

ŠOLANJE V NEMČIJI

Pouk se začne ob 8.00 in se konča med 12.00 in 13.00, včasih pa so posamezne ure tudi popoldne. Počitnice trajajo trinajst tednov: šest tednov poleti, po dva tedna ob Božiču in Veliki noči in še dvoje krajših počitnic v jeseni in ob binkoštih.

ŠOLA V BRITANJI

Ni po vsem svetu enako šolanje kot v Sloveniji. Na primer v Veliki Britanji imajo čisto drugače, kot pri nas v Sloveniji.

Začetna šola traja 4 leta. Otroci morajo biti stari 5 let, da lahko začnejo s šolo. Njihova šolska ura je dolga 35 minut. Pouk pa traja od devetih do štirih popoldne. Nositi morajo, tako imenovane, šolske uniforme. Ta mora biti: bela bluza, sivo ali temno zeleno krilo in nogavice. V nekaterih šolah pa na glavi nosijo baretke. Take so uniforme za deklice. Za dečke velja isto, razen da imajo namesto kril hlače in kravato in suknjič. Namesto baretk pa nosijo čepice.

Imajo podobne predmete kot pri nas. Učijo se tudi tuj jezik - francoščina.

Takšna je šola v Veliki Britanji. Precej drugačna kot pri nas. Po svoj je zelo zanimiva.

Maja Vester, 6.r

Moj učitelj naj ne bi bil prestrog pri spraševanju in ocenah. Da bi se pogovarjal z učenci o težavah. Da bi kdaj oprostil, če ne bi imel pripomočka za predmet.

Primož Papler, 6.r

Moj idealni učitelj bi bil tak, da bi vedno, ko bi me vprašal, dal petice in bi včasih namesto pouka priredil v razredu zabavo. Poleg tega ne bi smel nikoli dajati neopravičenih ur ali opominov, ko pa bi bilo konec pouka bi nas peljal v slaščičarno in nikoli dajal naloge.

Matej Podrekar, 6.r

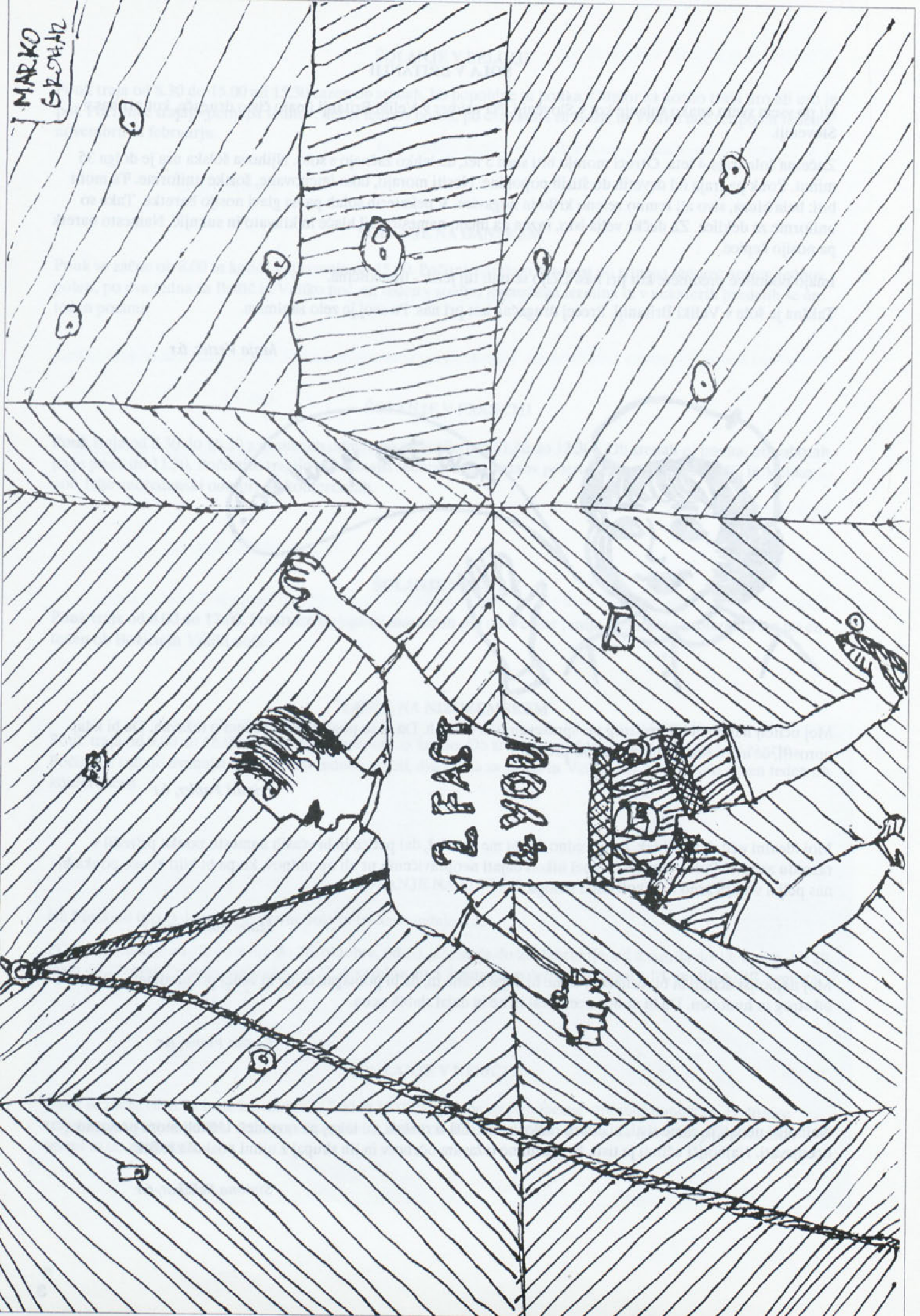
Moj najboljši učitelj bi bil prijazen, da ne bi dajal ocene in, da bi pomagal, če ne bi vedel pri predmetu. Da ne bi bil strog in hudoben. Da bi dobro ocenjeval in ne bi dajal slabih ocen.

Goran Vinter, 6.r

Najboljši učitelj je zame tisti, ki dobro razloži snov. Da ti razloži, če takoj ne razumeš. Učitelj mora pravično ocenjevati. Najboljši učitelj je tisti, ki prisluhne težavam učencev in jih skupaj z njimi poskuša rešiti.

Simona Seliškar, 6.r

MARKO
GROTHAR

JOJ, TI KROŽKI!

Na naši šoli je kar precejšna izbira krožkov. Jaz hodim na tri: gasilskega, dramsko-recitacijskega in pa nadaljevalni tečaj računalništva. Pri mladih gasilcih sem že četrto leto. Jaz sem se udeležil že treh tekmovanj. Na prvem smo bili tretji. Na drugem smo imeli dve ekipi - prva je bila druga (v kateri sem bil tudi jaz), druga pa tretja. Tudi na tretjem tekmovanju smo bili tretji.

Meseca marca bo tudi tekmovanje v računalništvu.

Doma ob prostem času igram tenis, šah, velikokrat pa tudi obiščem kočico KDT-ja (kinološkega društava Tržič). Jaz sicer v ta klub nisem včlanjen, je pa moj brat, ki je inštruktor.

Sestavlil sem pesmico o krožkih na naši šoli:

GD Bistrica,
išče mlade člane,
da bi vsi gasiti znali,
če slučajno ogenj se vname.

Računalniški mentor Bojan,
želi nas naučiti
in na državnem prvenstvu,
prvaka dobiti.

Mateja in Anita
STV učita.
In tako kot se spodobi,
nista prav nič strogi.

Tudi pri športnih igrah
športa se učimo.
"Hej, prijatelji!
V sredo ob enih se v telovadnici dobimo".

Tovarišica Irma,
uči mlade lutkarje.
In že v več namenskem prostoru
nastop se začne.

Aleš Paplar, 4.r

MOJ NAJLJUBŠI KROŽEK

Nekega dne nam je tovarišica razdelila liste, na katerih je pisalo, za katere krožke se bomo prijavili. Odločila sem se za dramsko recitacijski krožek. Vodila ga je naša tovarišica. Igrali smo igro Od kdaj kače nosijo očala. Igra mi je bila zelo všeč. Ko smo se pripravljali za nastop, sem zbolela in morala v bolnico. Ni mi bilo vseeno, ker sem imela narejen kostum. Ko sem prišla iz bolnice, je mami povedala, da je namesto mene igrala moja sošolka Darja Kotar. Bila sem zelo vesela, da igra ni odpadla.

Anja Gorišek, 4.r

MODELARSKI KROŽEK

Hodim na modelarski krožek. Krožek obiskujejo učenci tretjega, četrtega in petega razreda. Krožek obiskujem enkrat na teden po dve uri. Do sedaj smo na modelarskem krožku naredili: zabojček za listke in podstavek za svinčnike. Za izdelavo zabojčka in podstavka smo potrebovali: les, pile, brusilni papir, lok za izžaganje, kladivo, vrtalni stroj, lak barve, lepilo itd.

Krožek me zelo veseli, ker zelo rad izdelujem različne izdelke iz lesa tudi doma.

Danes le modelarji - jutri letalski konstruktorji

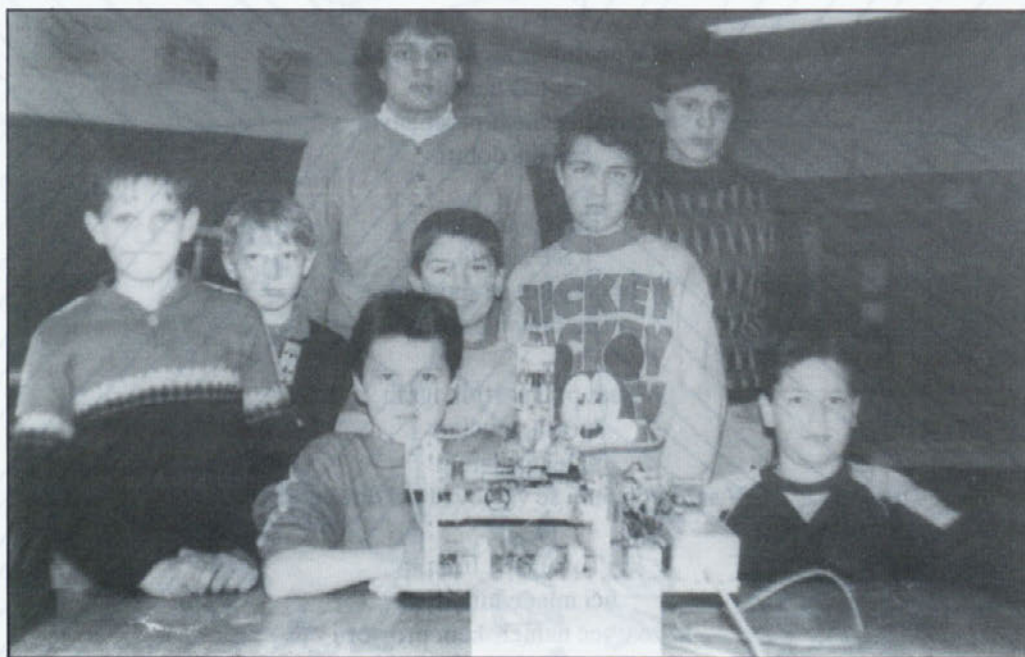
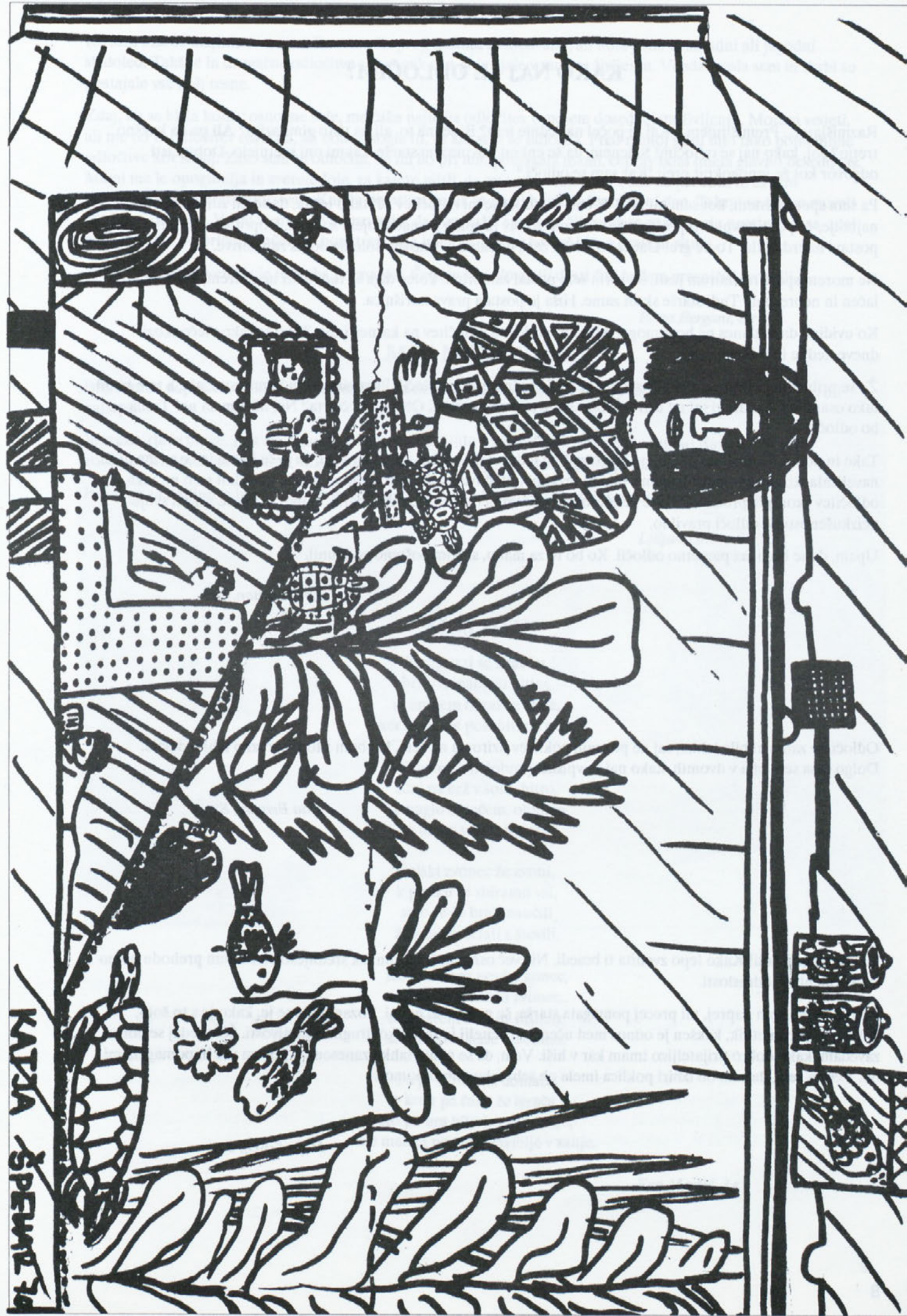

FOTO KROŽEK

Hodim na foto krožek. Ima nas razredničarka našega 6. c razreda. Člani tega krožka smo samo iz našega razreda, vendar ne vsi. Na tem krožku se imamo res super. Ven hodimo slikat in potem slike tudi sami razvijamo. Seveda pod vodstvom tovarišice. Poslikali smo Kovor, ki ga rabi Kovorska šola za izdajo glasila. Te slike smo tudi sami razvili in jih potem dali šoli Kovor. Za pusta smo se člani krožka in tovarišica našemili v maskare in se poslikali po Bistrici. Pri slikanju in razvijanju se smejimo, šalimo in smo sploh vedno dobre volje.

Zelo sem vesela, da sem se prijavila na fotokrožek in upam, da se bom lahko še drugo leto.

Maja Vester, 6. r

KATJA SPEND 70

KAKO NAJ SE ODLOČIM?

Razmišljam... Premišljujem... Kaj bi počel naslednje leto? Bi šel na to, ali na tisto gimnazijo? Ali pa na kakšno tretjo? Joj, kako naj se odločim! Sklenem, da še enkrat povprašam starše, kaj mi oni svetujejo. Dobim isti odgovor kot že mnogokrat prej: "Kar sam se odloči."

Pa sem spet na istem, kot sem bil prej. V tem trenutku se mi odločitev zdi tako težka, da se mi zdi, da bi bilo še najbolje, če po osnovni šoli poiščem kakšno zaposlitev in sploh ne nadaljujem šolanja. Ropot v kuhinji me spet postavi na trdna tla. To ne gre! Danes so takšni časi, da samo z osnovno šolo ne dobiš zaposlitve.

Ne morem spati, ne morem jesti, od skrbi sem postal zamorjen. Poleg tega se tudi učiti ne morem, ker sem tako lačen in neprespan. Tudi starše skrbi zame. Hiša je postala prava norišnica.

Ko uvidim, da se danes ne bom mogel odločiti, preložim odločitev na kasnejši čas. Tako se tako vleče skozi dneve, tedne in mesece.

Že se približujejo informativni dnevi, jaz se pa še vedno nisem odločil. Prva gimnazija bi mi ustrezala, a tam bi bil tako osamljen. Pri drugi mi ne ustreza lokacija, tretje ne poznam. Obstaja še četrta? Ne, mislim da ne! Treba se bo odločiti...

Take in podobne misli mi otežujejo glavo zadnje tedne. Glavo? Ha, sploh ne vem, če jo še imam in če se me ni že naveličala, ko jo venomer utrujam s takimi težkimi odločitvami. Menim, da je za mlade ljudi kot smo mi taka odločitev skorajda pretežka. To je verjetno najtežja odločitev v našem življenju. Veliko otrok se zaradi svoje neizkušenosti ne odloči pravilno.

Upam, da se bom jaz pametno odločil. Ko bo to za mano, si bom pošteno oddahnil.

Jure Rozman, 8.r

Odločitev zame ni bila lahka, saj ne poznam poklicev oziroma ne vem, kaj bom s to izobrazbo lahko delala. Dolgo časa sem bila v dvomih, kako naj se vpišem.

Tina Bergant, 8.r

Da, na srednji šoli! Kako lepo zvenita ti besedi. Nič več osnovnošolci, ampak srednješolci. Po tem prehodu bomo vsi korak bližje odraslosti.

Pri odločitvi, kam naprej, mi precej pomagata starša, še predvsem mami. Pozanimala se je, kako je s to šolo, kakšen je predmetnik, kakšen je odnos med učenci in učitelji in še veliko drugih zanimivosti. Šele sedaj se dobro zavedam, kako dobro prijateljico imam kar v hiši. Vem, da se nanjo lahko zanesem, ji povem vse in pomagala mi bo. Vesela sem, da sem ob izbiri poklica imela ob sebi tako dobro pomoč.

Maja Koselj, 8.r

Ko sem bila še majhna sem se večkrat znašla pred težkimi odločitvami, ali bom jedla čokoladni ali jagodni sladoled. Takšne in drugačne odločitve so se vsak dan pojavljale v mojem življenju. Vendar rasla sem in skrbi so postajale vse bolj resne.

Zdaj, ko se bliža konec osnovne šole, me čaka najtežja odločitev v mojem dosedanem življenju. Moram vedeti, ali me bo ta odločitev osrečila, ali bom zmogla to, za kar sem se odločila. Pred menoj še ni bilo tako pomembne odločitve kot sedaj. Zato sem se odločila, da mi bo pri tem pomagala mami, čeprav bom imela glavno besedo jaz. Mami me le opogumlja in svetuje šole, za katere misli, da mi bodo všeč. Tudi v šoli se pri etiki in družbi pogovarjamo o naših odločitvah. Kmalu bo prišel petek in imeli bomo informativni dan. Takrat se bomo morali že skoraj odločiti. V šoli se moram dobro učiti, da bom lažje sprejeta. Ni več časa za uživanje prostega časa, zdaj gre zares. Ko bo prišel končni čas, bom trepetala in moje srce ne bo več bilo v pravem ritmu.

Zelo me je strah, vendar je to treba premagati. Čeprav je v Sloveniji dosti šol, hočem uresničiti svoj cilj.

Petra Bergant, 8.r

MOJ MEDVEDEK

Bila sem še dojenček. Dobila sem medvedka za darilo. Vse druge igrače so bile lepe, toda, moj medvedek je bil najlepši.

Je svetlo rjave barve. Ima skuštrano, mehko dlako. Uhlji so poraščeni. Ima velike temno rjave oči in velik gobček. Zelo rada ga krtačim. Moj medo je narejen iz blaga, zato ga pogosto perem.

Imam ga za najljubšo igračo. Ko spim, je vedno pri meni. Še danes je vedno pri meni v moji postelji.

Ljiljana Matovič, 3.r

MOJ DAN

Ko zjutraj se zbudim,
brž v kopalnico hitim,
si umijem obraz in zobe,
ker se nanje pozabiti ne sme.

Mi mami želi dobro jutro,
zdaj pa brž v šolo, hitro,
se naglo oblečem, obujem
s torbo v šolo hitim.

Šolski zvonec že zvoni,
k pouku se zbiramo vsi,
smo se že brati naučili,
že znamo delati s števili.

Ko je našega pouka konec,
nas spomni šolski zvonec.
S prijatelji domov hitimo,
se mladosti naše veselimo.

Tu je še naloga domača,
v kotu pa čaka že igrača.

Ko pa ura bije čas za spanje,
me mehka postelja zaziblje v sanje.

Eva Maršič, 3.r

MODELAR

Modelar je vesel,
ko izdeluje izdelke iz lesa
kakor šivilja iz blaga.
Rad dela avione pa tudi lesene bombone.
Če boš hotel gledat njegove izdelke,
ne boš prišel niti do lesenega lonca,
ker boš mislil,
da nikoli ne bo konca.
Izdela si je tudi kuhalnico,
da bo z njo mešal lončnico.

Ivan Mlinarič, 4.r

NAŠA ŠOLA

Ime mi je Robert. Hodim v drugi b razred osnovne šole v Bistrici. Že drugo leto me uči učiteljica Danica.

V razredu sedim v zadnji klopi. Moj najljubši predmet je SND. Od pouka mi je najbolj všeč dolgi odmor. Takrat se igramo. Lahko tudi klepetamo. Po koncu pouka grem v učilnico števika 2, kjer je podaljšano bivanje. Tam napišemo domačo nalogo in se igramo. Ob dvanajstih grem na kosilo. Najrajši jem dunajski zrezek. V podaljšanem bivanju gremo včasih ven. Na naši šoli je veliko interesnih dejavnosti. Jaz obiskujem vsak ponedeljek ob 16.30 STV. V telovadnici telovadimo in se igramo z žogo.

Šolo rad obiskujem.

Robert, 2.r

ŠOLSKA TORBA PRIPOVEDUJE

Ime mi je Šolska torba. Rodila sem se v tovarni. Tam so se rodile tudi vse moje sestrice torbe. Ko so me dokončali, so me odpeljali v trgovino. V trgovini so me dali na polico in mi prilepili ceno. Bila sem všeč Tjaši, zato me je kupila. Tjaša sedaj nosi v meni svoje šolske potrebščine. Včasih pa me tudi zakotali po hribu navzdol. Zato sem se raztrgala in Tjaša me bo kmalu zamenjala za novo.

Tjaša Veselinovič, 2.r

Moja torba je stara pol leta. Z njo hodim v šolo. Lastnik moje torbe sem jaz. Moja torba je v obliki nahrbtnika. Od znotraj ima dva žepa, v enega spravim copate v drugega pa zvezke. V torbi nosim zvezke, knjige, puščico in copate. Torba mi pomeni, da jo ne uničujem in, da jo čuвам.

Primož Mravlje, 3.r

PRVI VOZNIKI AVTOMOBILOV

Prvi vozniki in lastniki avtomobilov so bili ekscentrični bogataši, tehnični navdušenci in seveda taki ljudje, ki so se hoteli s tem postaviti pred znanci in sosedi. To pa niso bili pravi pionirji avtomobilizma, ker niso videli uporabne strani avtomobilizma. To so najprej odkrili v ZDA, kjer so oddaljenosti med kraji na podeželju veliko večje kot v Evropi. Podeželski zdravniki so rabili majhen trpežen avto, ki jih ne bi pustil na cedilu, če bi morali sredi zimske noči odpeljati k bolniku. Poleg njih so bili farmerji, ki so rabili prevoz za svoje izdelke od vasi do mesta. Vsi ti so potrebovali majhen, poceni in trpežen avto, zato je v Ameriki razvoj avtomobilov šel v to smer. Drugi kupci so bili vsi, ki so hoteli v prostem času v naravo. Prej so se vozili s kolesi ali vlakom, tako pa so šli lahko bolj daleč in kamor so hoteli.

Vzdrževanje prvih avtomobilov je bilo težko, ker ljudje niso imeli izkušenj z novo vrsto prometnih sredstev, mehanikov pa tudi ni bilo. Prva popravila so opravljali kar vaški kovači. Približno od leta 1915 pa je napredovala kvaliteta izdelave in servisna mreža, tako da ni bilo vzdrževanje nič težje kot danes. Ljudje so hitro spoznali, da tiči v oskrbovnju avtomobilov bogat vir zaslužka, zato so bencinske črpalke in servisi pognali kot gobe po dežju, tovarne opreme in rezervnih delov pa so prav tako prinašale lastniku polno naročil in seveda denarja.

Teo Peternej, 7.r

"Mami, zakaj se ne smem igrat?"

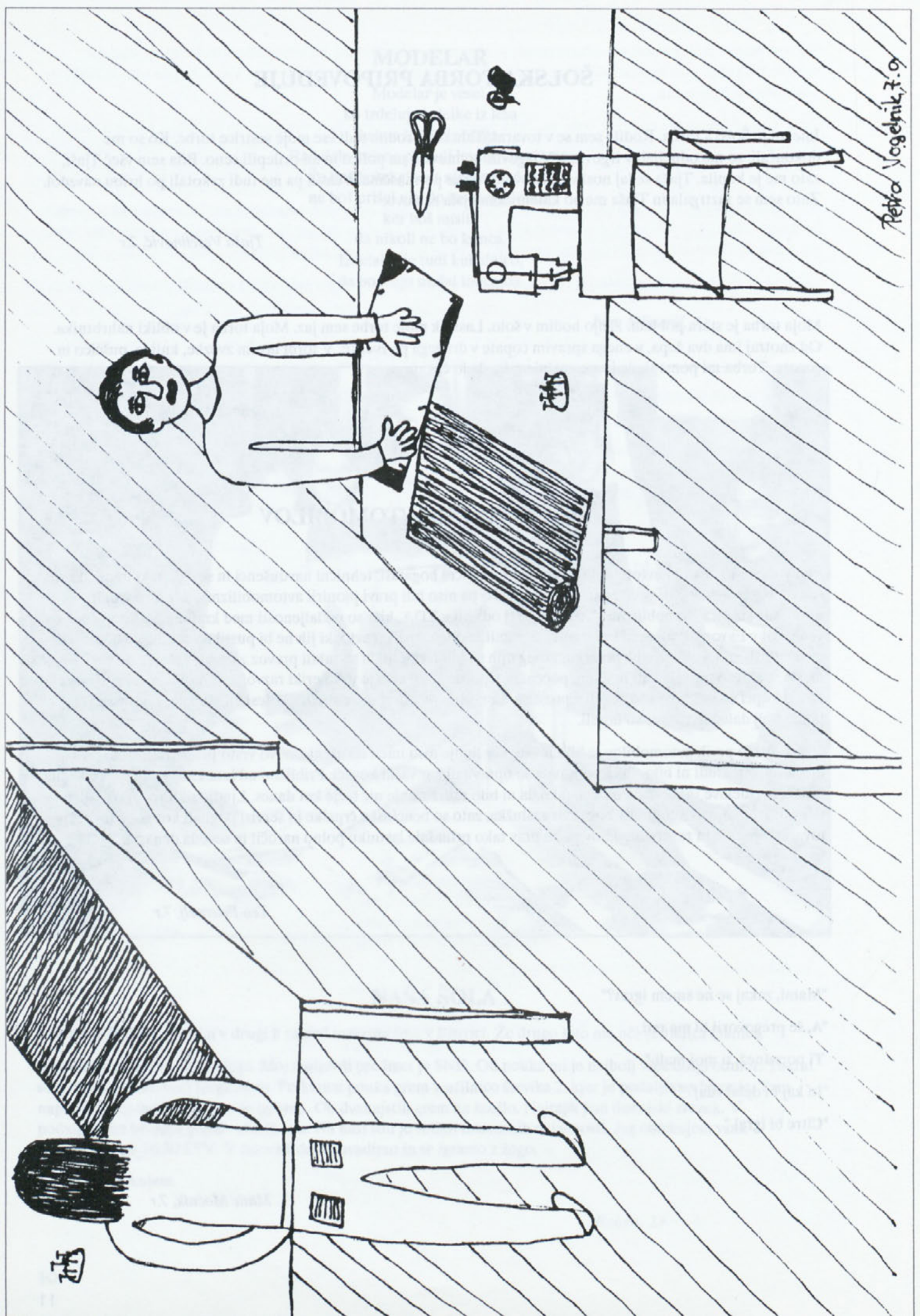
"A, še pregovoril bi me rad,

Ti porednež, ti moj mali."

"In kaj bi delal zdaj?"

"Citre bi igral."

Matic Močnik, 7.r

Petro Vogel, 7.9

西

ČE BI BIL JAZ EN DAN UČITELJ

Če bi me doletela čast, pa čeprav samo za en dan, da bi bil učitelj, bi moj dan potekal enako, če bi sam izbral predmet, ki naj bi ga poučeval, ali pa bi ga izbrali drugi.

Najprej bi se predstavil, nato pa s kakšno domislico izzval dijake, da bi se v razgovoru predstavili tudi sami. Skozi prijeten pogovor bi podrli medsebojno pregrado in se posvetili snovi. Z neocenjevalnim spraševanjem bi presodil nivo znanja, dobre odgovore bi nagradil, slabe bi dopolnil in v učencih skušal zbuditi zanimanje za pravilne rešitve. Vsakemu učencu bi dal možnost, da vpraša, če kaj ne ve ali ne razume, pa če bi bila snov še tako enostavna. Potrudil bi se, da ne bi veljal za učitelja, ki je jezen na cel svet in mu učenci v odmorih dodeljujejo zaradi njegovega obnašanja neprijetne vzdevke. Z učenci bi skušal vzpostaviti pristen odnos, kar bi učenci občutili, da sem jim tovariš na poti do znanja in ne policaj, ki pikolovsko išče napake in deli slabe ocene. V razredu bi prevladovala vedrina in samoiniciativnost dijakov, jaz pa bi jih samo vodil oziroma usmerjal.

Mislím, da delo učitelja ni enostavno. Odgovorno je, saj učitelj s svojim zgledom lahko pusti v učencih dobre pa tudi slabe sledi. Sam bi želel prvo.

Matjaž Jazbec, 8.r

Prof.Bitenc in pedagoginja Andreja učita brati.

ŠPORTNE IGRE

Športne igre,
to je krožek,
to je prava stvar,
to so igre, ki niso za denar.

Matjaž Štrukelj, 4.r

BREZ NJIH NI DOBRE ŠOLE

POGOVOR Z GOSPO MINKO KOŠIR

Ste se sami odločili za ta poklic?

Za ta poklic sem se odločila sama, čeprav sem v mladostnih letih hotela postati kmetijski tehnik.

Je delo v kuhinji naporno?

Delo v kuhinji je zelo naporno. Večan si na čas, vreče so težke tudi gajbe je težko vzdigovati. Temperaturne spremembe v kuhinji so precejšne. V kuhinji je vroče zadaj v shrambi pa mraz.

Ste v mladostnih letih kuhali vi ali vaša mama?

Od 12 leta starosti sem živela pri teti. Pri njej sem se veliko naučila. Obiskovala sem tudi kuharske tečaje, eno leto sem bila med zimskim časom v Ljubljani pri Šestici na praksi. Kvalifikacijo za šolsko kuharico sem opravila v Radovljici.

Kako preživite dan v kuhinji?

V šolski kuhinji smo zaposlene dve kuharici in dve pomočnici. Začnemo že zjutraj ob 6. uri, če je za malico enolončnica ali puding pa ena od nas pride že ob 5. uri. Topli obrok in kosilo pripravljava dve delavki, ena pripravi malice, tretja, pride ob 8. uri, pa naliže napitke in pomije kotel. Ob 9. uri se začne otroška malica, ob 10. uri pa topli obrok. Ob 11.40 se prične kosilo. Zadnji obrok se včasih zavleče tudi do 13.30, ker imajo nekateri učenci 7 ur. Po končanem kosilu moram izračunati in evidentirati porabo živil. S tem ugotavljam kakšne so zaloge in koliko lahko še porabim. Ob 14.30 je še zadnja malica učencev.

Koliko malic in kosil pripravite na dan?

Vsak dan pripravimo 600 malic, 130 kosil in 28 toplih obrokov.

Vas kdaj zaboli pri srcu, ko vidite koliko hrane pustimo?

Pa še kako. Drugi otroci stradajo, umirajo od lakote, tu pa so nekateri še belega kruha presiti.

Katero malico najraje pripravite?

Vse malice, samo, da bi bile otrokom v zadovoljstvo.

Kam odnesete ostanke hrane?

Ostanke hrane damo za živino.

Kaj najraje jeste?

Najraje jem domačo hrano. Žgance, zelje, klobase,...

Mislite, da ste za svoje delo dovolj plačani?

Za odgovornost (neoporečnost živil in obrokov), sestavljanje jedilnika, naročanje živil, skrb za skladišče in čistočo v kuhinji je premalo.

Kaj bi storili, če bi šolarji zahtevali boljše malice? Bi jim ustregli?

Z veseljem. Večkrat so učenci delali ankete pri gospodinjstvu in njihove želje tudi upoštavamo.

Se vam konec tedna prileže počitek?

Doma si delo organiziram tako, da ob sobotah postorim vse kar je potrebno, ob nedeljah pa počivam ali poiščem razvedrilo. Zelo rada namreč smučam in planinarim. Rada obiščem kakšno kulturno prireditev.

Hvala lepa, ker ste si odtrgali malo časa in nama odgovorili na zastavljena vprašanja.

Katja Fic in Andreja Dragoš, 8.r

Kaj tako lepo diši

DAN, KO SO ZASTONJ DELILI PIZZE

Nekega sobotnega dne sem se kar naenkrat zbudil in si zaželel sprehoda po mestu. Oblekel sem se in odšel na cesto. Ravno takrat, ko sem stopil iz hiše, sem zagledal velik plakat, na katerem je pisalo: "Danes zastonj delimo pizze!"

Brž sem pohitel proti pizzeriji in kmalu sem prispel tja. Vstopil sem in že v istem trenutku sem dobil pizzo v obraz. Brž sem pograbil nekaj pizz in jih vrgel nazaj. Kmalu je bilo v pizzeriji že cel direndaj. Začelo se je obmetavanje s pizzami. Pizze so frčale po zraku kot granate v vojni. Tisti, ki je pekel pizze, je moral biti zelo spreten, da jih je spekel dovolj za obmetavanje. Poiskušal sem priti iz pizzerije, vendar v takem direndaju nisem mogel jesti. Brž sem pograbil nekaj pizz in še enkrat sem poskusil priti ven. Tokrat pa mi je kljub težavam uspelo. pogledal sem se in videl, da sem ves popackan. Bil sem zelo smešen in sem se začel sam sebi smejati. Tudi ljudje so me čudno gledali, zato sem brž odšel proti domu. Doma sem pojedel dve pizze, se okopal in sit legel v posteljo. Medtem ko sem ležal v postelji, mi je še vedno šlo na smeh, ko sem premišljeval, kako hecno sem preživel to jutro.

Matej Sova, 7.r

MOJI PRVI KUHARSKI RECEPTI

Ko sem nekega dne prišel iz šole sem se odločil, da bom spekel jajca. Prižgal sem štedilnik in pristavil ponev z oljem. Potem sem ubil jajca in osolil. Potem sem šel delat nalogo. Ko sem zavohal smrad, sem šel pogledat. Ko sem prišel do jajc, sem videl, da so zažgane. To me je izučilo, da kadar pečem jajca, moram biti zraven.

Dejan Dolinar, 4.r

RUDI IN BOLEK

Nekoč sta živelata dva klovna, ki jima je bilo ime Rudi in Bolek. Zabavala sta ljudi. Delata sta norčije. Zaslužila sta veliko denarja. Šla sta po raznih državah. To so: Nemčija, Slovenija, Avstrija. Njun prijatelj je bil Rudi pudi. Vadila sta za svetovno prvenstvo. Časa sta imela en mesec. Začelo se je svetovno prvenstvo. Bilo je napeto, vendar sta zmagala. Bila sta tudi v časopisih. Postala sta slavna.

Enes Korać, 3.r

RADA JO IMAM

Moja mami je lepa. V službo hodi vsako jutro. Večkrat jo pelje njena sodelavka Marin, nekajkrat gre z avtobusom, nekajkrat pa jo pelje moj oči Boris.

Moja mami ima rjave lase in zelene oči. Doma kuha dobre jedi. Poleg kuhanja doma še pomiva posodo, briše prah, sesa, briše okna. Če ne more in je utrujena, ji pomagamo jaz, bratec in oči. Razveselim jo, če grem v trgovino, pobrišem prah, pomijem posodo ali posesam. Moja mami se rada lepo obleček, naliči, namaže in nadišavi. Rada hodi ven. Razveseli se vsakršnega darila. Zelo je vesela, ko sem ji dala gumb in čestitko, ki smo jo izdelali v šoli.

Moja mami me ima rada kakor tudi jaz njo. Za lahko noč mi zmerom da poljubček.

Vanja Beguš, 3. r

DVA KLOVNA

Nekoč sta živelata dva klovna. Prvemu je bilo ime Veselje, drugemu pa Žalost. Rada sta nastopala v cirkusu. Klovna sta se tudi kregala, kdo je boljši. Imela sta pisane hlače in pisane majice. Veselje je bil večji od Žalosti. Potem sta nastopala v cirkusu. Veselje si je mislil, da je on boljši. Ko je bilo končano, je Žalost zmagal. Ljudje so mu metali rože in bombone. Veselje je bil jezen in ga je udaril po glavi. Potem ga je Veselje zvelkel v omaro. Žalost je bil v nezavesti. Policaj je slišal, ko se je Veselje smejal. Potem je prišel v hišo policaj. Bilo je vse mirno. Veselje je pobegnil. Drugi dan so našli v omari Žalost. Hitro so ga peljali v bolnico. Žalost je bil potem dober. Nastopal je v cirkusu. Policaji so Veselje našli in ga zaprli. Zdaj je Žalost vesel in nastopa v cirkusu. Ljudje so metali bombone, piškote, čokolade in rože.

Alja Gosar, 3.r

PRI VEČERJI

osebe: družina (jaz, brat Primož, ati in mami)

scena: Vsi smo bili zelo lačni, ko pa mami postavi na mizo večerjo in ko jo mi poizkusimo, nas takoj mine tek. Nekaj časa se norčujemo na mamin račun, ko pa nam je vsega zadosti, se vsi skupaj odpravimo večerjat v gostilno.

jaz: Kdaj bo kosilo? Jaz sem lačen.

mami: Takoj, saj vidiš, da se kuha?

ati: No, Primož. pripravi mizo.

Primož: Zakaj pa vedno jaz, Tomaž pa nikoli?

ati: Tomaž bo pospravil, ko bomo pojedli.

mami: Pridite, večerja je na mizi!

jaz: Končno.

ati: Primož, lepo se vsedi.

Primož: Ja, saj lepo sedim.

ati: No,...

jaz (sam pri sebi): Fuj, kaj tako ogabnega še nisem jedel!

ati (prav tako)

Primož: Jaz bi malo popra.

mami: No, nehaj se norčevati in raje jej. Danes ne bo več.

jaz: Ali ni malo premalo slano?

ati: Tudi meni se zdi.

mami: Tako je, sol manjka, zato je tako zanič.

jaz: Kdaj ti pride. Jaz nisem več lačen.

Primož: Jaz tudi ne.

mami: Prej sta bila pa tako prestradana.

ati: Zdi se mi, da so bile samo oči (sam pri sebi).

jaz: Jaz sem zato, da gremo k Trebc' na čevapčiče.

Primož: Jaaa, juhu!

mami: Zakaj pa ne, vse je boljše od te čorbe.

ati: No prav, pa pojdemo. Še denar vzamem.

vs: Gremo na čevapčiče, gremo na čevapčiče,...

Tomaž Bizjak, 8.a

STRAH PRED ZOBOZDRAVNIKOM

Ko sedim na stolu pri zobozdravniku, me s strahom prevzame čuden občutek, saj zmeraj najprej pomislim na puljenje zob, vendar se velikokrat motim, kajti, če bi zobozdravnik samo pulil zobe, jih ljudje ne bi imeli.

Tjaša Štrukelj, 5.r

Ko grem k zobozdravniku, hodim zelo počasi. Pri zobozdravniku me je včasih strah. Ko se vležem na ležalni stol in vidim vse aparate, se začnem tresti. Ko mi začne vrtati ali puliti, držim trdo ročaje, da prenehajo bolečine.

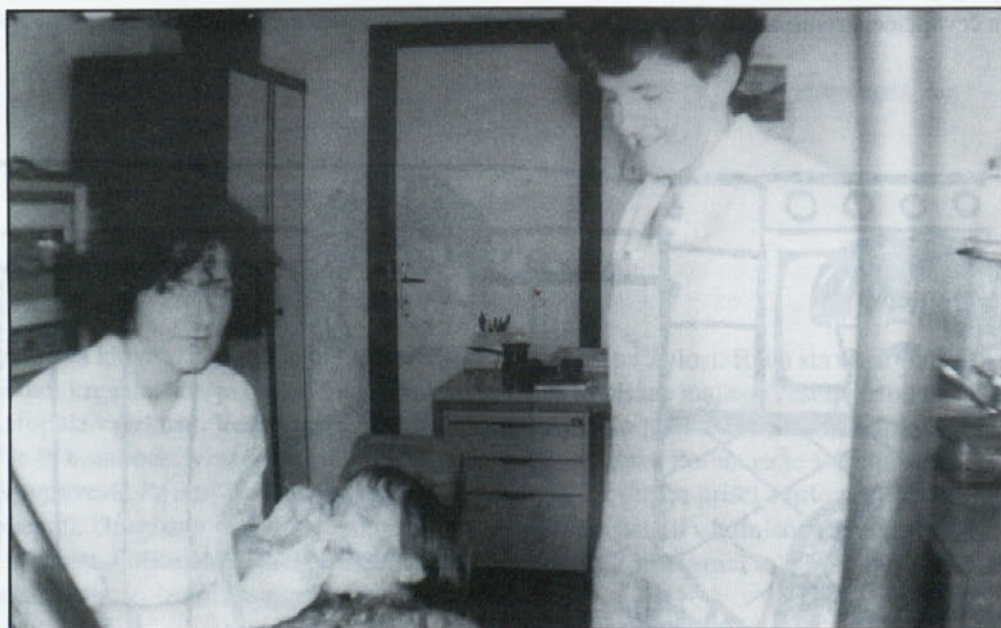
Robi Dolčič, 5.r

Včeraj me je mamica spomnila na zobozdravnika. Takoj, ko me je spomnila, me je začelo nekaj boleti v ustih. Med prvo uro sem šel v ordinacijo. Stopal sem čisto počasi proti prostoru, v katerem je zobozdravnik. Po nekaj minutah me je prišla iskat zobna asistentka. Takrat me zaboli po celem telesu. Vsedem se na stol in se močno primem ročajev na stolu. Nato mi zobozdravnica pogleda zobe. Pravi, da so moji zobje lepi. Namaže mi jih z neko kremo.

Klemen, 5.r

Vedno, kadar me dežurni pokliče k zobozdravniku, me zajame čuden občutek. Potem zelo težko stopam po stopnicah in sem žalosten. Ko vidim vrata ambulante, me zajame strah. Zobozdravnica me pokliče, se stresem kot bi me zeblo. Če je takrat kdo drug na stolu in mu zdravnica brusi ali puli zobe, me prične skominati.

Andej Kogoj, 5.r

spominjam o moji ljubezni.

Zobozdravnici dr. Kseniji Kralj pa smo za letošnje Stezice zastavili nekaj vprašanj. Kaj pa nam je odgovorila, pa si lahko preberete sami.

Ali je zobozdravnik za vas?

Ali ste imeli težave z zobmi?

Kako premagate strah otrokom, ki pridejo k zobozdravniku?

Otrokom, ki pridejo k zobozdravniku prvič, povem, da naj se me nikar ne boje, saj jim ne bom storila nič hudega, le pomagala jim bom, da bodo imeli lepe in zdrave zobe. Povem jim tudi, da včasih bo malo bolelo, vendar morajo malo potrpeti, za nagrado pa jim potem dam kakšno štampiljko.

Ali ste imeli težave z zobmi?

Kakšne so najpogostejše bolezni zob in kaj storiti?

Najpogostejša bolezen zob je karies. To bolezen je treba preprečevati z rednim umivanjem zob in s tem, da ne jemo preveč sladkarij. Starši morajo pri majhnih otrocih skrbeti za njihove zobe, predvsem pa je pomembno, da ne jedo sladkorja in ne pijejo preveč sladkanih pijač ter jim redno umivajo zobe. Opozorila pa bi tudi na to, da je potrebno jesti flournatrijeve tablete in uporabljati aminoflouridni žele.

Ali vas delo zobozdravnika veseli in zakaj ste se odločili za ta poklic?

Delo zobozdravnice me veseli. Za ta poklic pa sem se odločila predvsem zaradi veselja do dela z ljudmi in zaradi pomoči ljudem.

Ali ste se, ko ste bili še otrok, bali zobozdravnika?

Kot otrok se zobozdravnika nisem nikoli bala.

Se spominjate vašega prvega obiska pri zobozdravniku?

Mojega prvega obiska pri zobozdravniku se ne spominjam, spominjam pa se, ko mi je zobozdravnik pulil mlečne zobe. Bolelo me je, vendar je rekel, da to mora storiti, me malo okaral in morala sem potrpeti.

Ali je na naši šoli veliko otrok, ki imajo lepe zobe oziroma takih, ki imajo probleme z zobmi?

Na naši šoli je veliko otrok, ki imajo lepe in zdrave zobe, vendar so tudi izjeme. Ne vem, kakšno je bilo stanje, ko v šoli ni bilo zobozdravnika, vendar je sedaj stanje zadovoljivo.

Kakšen občutek imate, ko otroka, ki mu popravljate zobe, boli?

Vem, da predvsem mlajše otroke zelo boli, vendar se mi ne smejo preveč smiliti. Nekateri bi radi, da bolečina hitro mine, drugi pa imajo raje, da jim popravljam postopoma.

Povejte nam recept za lepe in zdrave zobe.

Recept za lepe in zdrave zobe je predvsem pravilno in vsakodnevno umivanje zob. Odsvetujem preveč sladkarij oziroma sladkorja. Svetujem pa redne preglede pri zobozdravniku ali ortodontu.

Petra Vogeltnik, 7.r

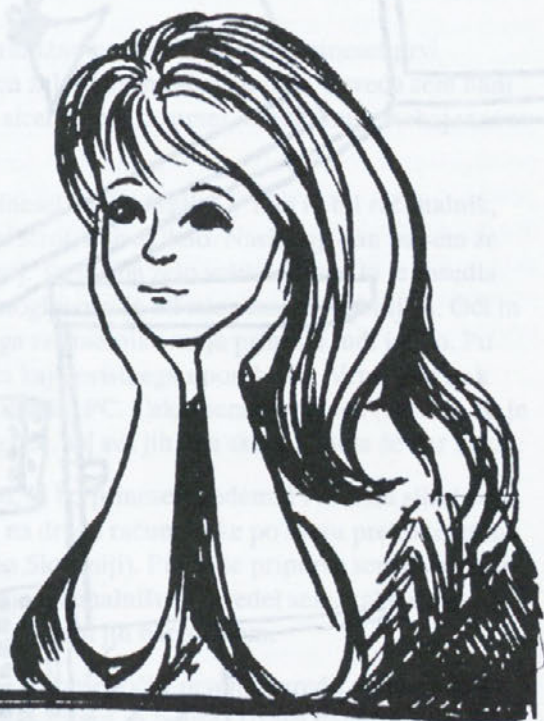
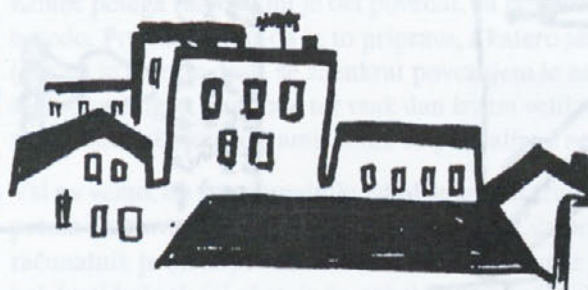
Maja Vester, 6.r

Sanjam o moji ljubezni,
Ako me on ljubi,
Nočem ga videti.
Jaz jokam dan in noč,
Al' on mene ne ljubi.

Obraz bi njegov rada videla,
Brez njega ne morem.
Rada bi g videla,
Ampak ura je odbila deset.
Domov moram iti,
Oprosti mi dragi,
Veš še vedno te ljubim.
Iščem te,
Četudi te ne najdem, vedi da te ljubim.

Sanja Obradovič, 7.r

KRI REŠUJE ŽIVLJENJE

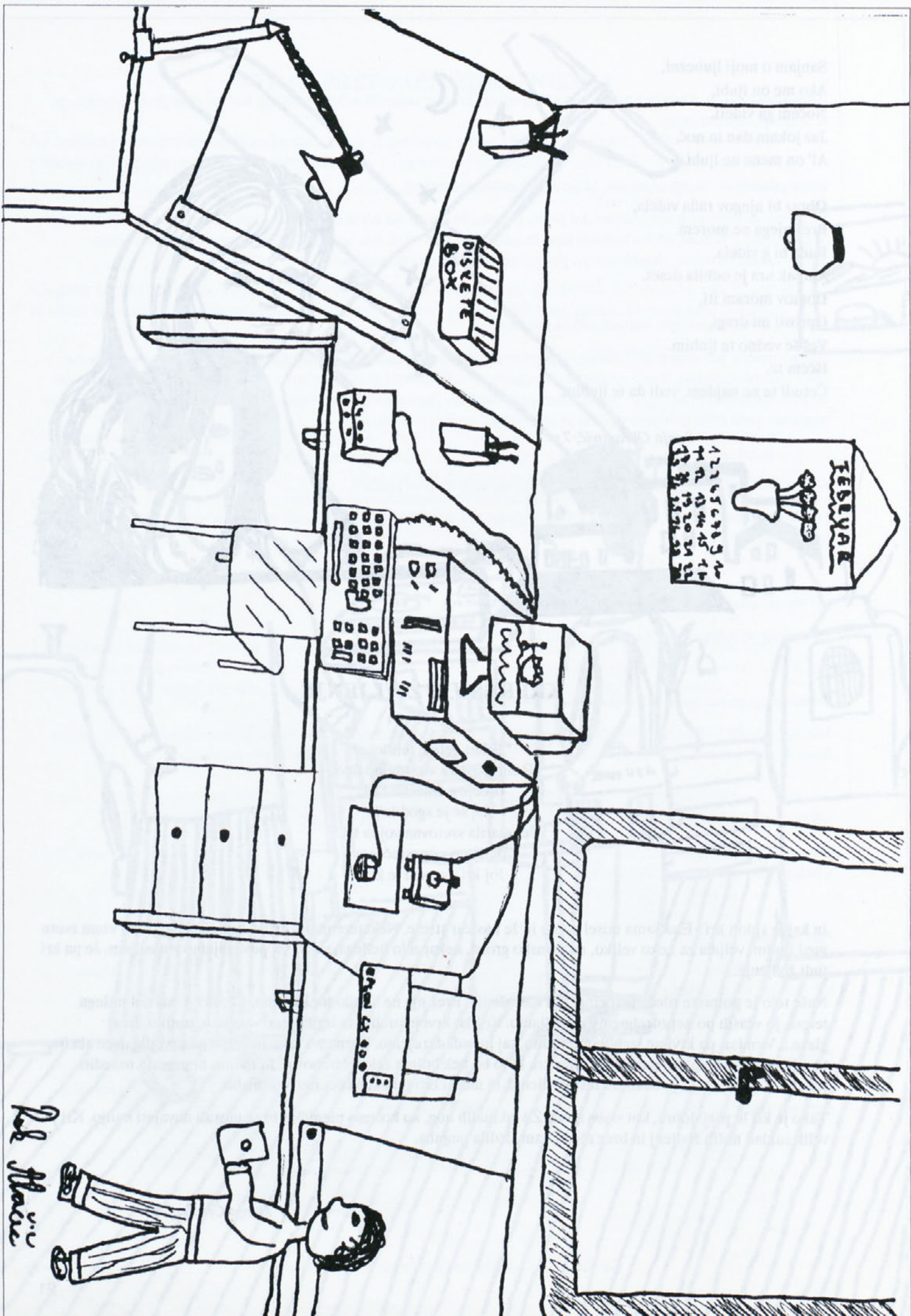
"Teluu, leluu, teluuu..."
Rešilni avto z vso brzino drvi,
osebje neznasko hiti.
Kaj se je zgodilo?!
Je udarila svetovna vojna tri?!
Poglej no ponesrečenec.
Joj kri, povesod je kri!

In kaj je sploh kri? Ena sama misel nanjo in že nas kar strese. Nekatere manj, druge bolj. Kri naj bi po vsem svetu med ljudmi veljala za neko veliko, neznansko grozo, nekaj zelo hudega, saj jo vsi povezujemo z nasiljem. Je pa kri tudi življenje.

Naše telo je polno te rdeče tekočine. Kri nas oživlja. Brez nje ne bi bilo to, kar smo. Čeprav je kri del našega telesa, jo včasih po nepotrebnem zapravljamo. Koliko krvi je prelite in izgubljene v vojnah, nasilju brez glave... Vendar pa krvi ne izgublamo vedno, saj jo tudi darujemo. Poznamo tako imenovane krvodajalske akcije, kjer lahko prostovoljno darujemo našo kri, ki jo bo nek bolnik zelo potreboval. In to nas bi moralo narediti junake. Kajti vsak, ki je nekomu rešil življenje, bi moral biti junak, pa čeprav le v mislih.

Tako je kri le prej dobra, kot slaba stvar. Že od malih nog, ko nosimo pleničke, bi se morali navajati nanjo. Kri je velik zaklad naših življenj in brez nje bi nam sledila poguba.

Dunja Černigoj, 8.r

DISCRETE
BOX

Rob Macvic

MOJ RAČUNALNIK

Z računalnikom se ukvarjam že skoraj 10 let. Že ko sem bil star približno pet let, mi je stric prinesel prvi računalnik. Imenoval se je SPECTRUM. To je bil za tiste čase eden zelo dobrih računalnikov. Seveda sem nanj najprej igral igrice, vendar me je oči učil tudi programirati. Vsega sicer nisem razumel, vendar mi je nekaj vseeno ostalo v glavi, tako da mi je to kasneje koristilo.

Ko sem začel hoditi v prvi razred, mi je oči nekega popoldneva prinesel veliko škatlo. V njej ni bil računalnik, ampak printer za računalnik. Hotel sem nanj pisati kot na tipkalni stroj, a se ni dalo. Naslednji dan pa sem že pričakoval računalnik. Ko je oči prišel iz službe, ga je prinesel s seboj. To je bila zelo velika škatla, ki je zasedla skoraj za celo mizo prostora. Računalnik se je imenoval PC. Po zmogljivosti je bil eden izmed najboljših. Oči in jaz sva ga preizkušala. Nihče ga ni znal kaj prida uporabljati. Polega računalnika mi je prinesel tudi igrico. Po nekaj dnevih sem se igrice naveličal, računalnika pa nisem znal za kaj koristnega uporabljati. Vrnil sem se k prejšnjemu računalnik in naprej igral igrice. Sčasoma se začel preizkušati PC. Čakal sem do petega razreda, ko je moj sošolec Rok dobil enak računalnik. Potem sva si izmenjavla igrice, saj sva jih oba skupaj imela že kar nekaj.

Konec petega razreda mi je oči povedal, da bo zvečer prišel gospod, ki bo prinesel modem. Prvič sem slišal za to besedo. Povedal mi je, da je to priprava, s katero se da povezovati na druge računalnike po svetu preko telefona (ker pa je telefon drag, se zaenkrat povezujem le na računalnike po Sloveniji). Preko te priprave sem dobival in še dobivam igre, programe ter vsak dan izvem veliko novic s področja računalništva. Izvedel sem, kako se na računalnik pišejo programi, lahko se pohvalim z nekaj programčki, ki sem jih naredil sam.

Vsi pa vemo, da se računalniki izboljšujejo. Računalnik, ki mi ga je prinesel oči v prvem razredu, je postal v petem že prava starina. Nagovarjal sem očija, da posamezne dele zamenjava za boljše. To sva naredila lani. Moj računalnik je bil zopet eden izmed boljših. Vendar je letos na žalost zopet povprečen, tako da se z njim ne orem kaj dosti bahati, saj obstaja že nekaj boljših računalnikov, ki jih imajo tudi moji prijatelji.

Mislím, da računalnik ni pomemben za to, kako dober je, koliko podatkov se lahko spravi nanj itn., ampak kako ga znamo uporabljati.

Aleš Rozman, 7.r

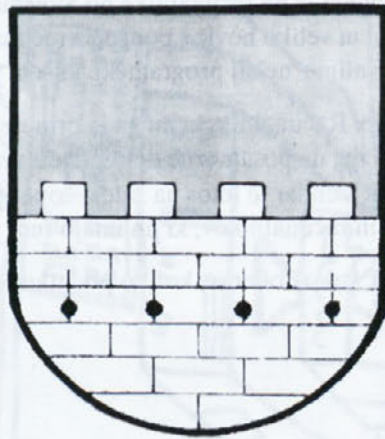
Doma imam svoj računalnik PC-AT. Nanj se učim, pišem pisma in programe, se igram in pišem. Programe pišem v "Clipperju", programskem jeziku. Obiskujem tudi tečaj v računalniškem klubu Raka v Kranju. Večino programov dobim od prijateljev, ostale pa kupim. Včasih naredim tudi kakšno napako, ki je lahko tudi zelo velika. Računalnik imam že dve leti, zato ga znam že 100% izkoristiti, včasih za šalo, včasih pa za resne stvari. Pomeni mi veliko, kajti brez njega bi bil moj prosti čas dolgočasen.

Anže Štular, 6.r

POROČILO

V torek, 10. novembra 1992, smo se popoldne zbrali v avli šole, da bi ob 500 letnici Tržiških trških pravic predstavili projekt Naše korenine. Za to predstavitev smo potrebovali približno dva meseca "trdega" dela. Brskali smo po zgodovini Tržiča, opisali njegove značilnosti, običaje, zgodbe, pesmi, intervjuvali smo znane Tržičane in se ob tem veliko novega naučili. Pri tem pa sta nam pomagali predvsem tovarišici Vida Dežman in Mojca Zaplotnik. Zbrali smo veliko gradiva ter opremili panoje. Na nastop pa smo povabili starše in ljudi, ki so nam pomagali pri delu. V torek pa je prišlo tisto, kar je bilo za vse najbolj pomembno. Nastop. Priprave so lepo potekale in vsi smo zelo težko čakali začetek nastopa. Imeli smo tudi malo treme, vendar smo kljub temu drug za drugim prihajali pred mikrofon in skupaj predstavili Tržič. Najprej smo predstavili Tržič včasih in danes, nato pripovedke o Tržiču, stare tržiške običaje, pesmi, znamenitosti in za lep zaključek smo gospoda Mata Mežka povprašali, kako so v Tržiču živeli včasih, ko je bil on naših let. Skratka bilo je zelo zanimivo in po eni uri smo se veseli razšli, sedaj pa se že pripravljamo za enak nastop, ki ga bomo pripravili za širšo javnost.

Petra Vogelnik, 7.r

PROSLAVA OB 500 LETNICI TRŠKIH PRAVIC

Da, proslava trških pravic. Pred 500 leti je Tržič tudi uradno dobil naziv trga. Iz tega so potem nastale tržiške trške pravice. Ljudje pravijo, da tudi ime izvira iz te besede. Majhen trg - tržič. Kakorkoli že, mesto je tu in po 500 letih se zopet spominjamo vseh legend o nastanku Tržiča; od najbolj neverjetnih ljudskih pripovedi, kot je tista o zmaju, ki je sprožil ogromen plaz, kar je povzročilo, da so se ljudje preselili na kraj, kjer je sedaj Tržič. Dejstvo pa je, da je bil ta trg, ki je tako blizu meje, zelo tranziten in to je izzvalo nastanek mesta.

Proslava 500 letnice trških pravic Tržiča je potekala v umirjenem slogu. Prijetna napovedovalka Smiljana Knez je napovedala tržiškega župana Petra Smuka, ki je uradno otvoril proslavitev. Pevci slovenskih narodnih pesmi so vedno navzoči in tudi v petek, 13.11., so zapeli nekaj pesmi. Učenci iz Križ in tudi nekaj bistriških je zaigralo na harmoniko, zbor pa je zapel dve prisrčni pesmi. Trije učenci OŠ Bistrica so prebrali slovensko, nemško in angleško verzijo Tržiških legend iz posebne izdaje Stezic - šolskega glasila.

Čeprav proslava ni bila pretirano obiskana, je bila vseeno vredna ogleda.

Vesna Maček, 8.r

ZADOVOLJNI TRŽIČAN

Tržičan na Kriški gori stoji,
Tržič na zahodu samotno leži.
Majhno mesto pod gorami,
ki ga gledamo postrani.

Petstoletnico proslavljamo,
se z vini zabavamo,
res lepi so spomimi,
ko smo trške pravice dobili.

Mladina ima svoje muhe,
njihova ušesa so pred nasveti gluhe,
hrupne zabave ima,
kjer glasna glasba igra.

Pizza, pomfit, dunajski zrezki,
so dobri, da nas kar boljijo dlesni.
Iz jensa hlače so sešite,
na jopiču barve so nabrite.

Zvečer gledamo televizijo,
kar je zelo zanimivo,
potem pa utrujeni smo
in spat gremo.

Bojan Dolinar, 8.r

KO SI ZALJUBLJEN

Ko sem zaljubljen, sem zelo vesel in ponosen. Kar mi reče mami, je sploh ne poslušam in delam čisto nekaj drugega. Zelo hrepenim in sem ves zasanjan. Zvečer ne morem spati in se venomer premetavam. Ko vidim tisto simpatijo, se je sploh ne morem nagledati.

Matej Nemanič, 6.r

Mineva 140 let odkar je v Celovcu pričela delovati Mohorjeva družba. Pobudnik je bil Anton Martin Slomšek. MD je bila ustanovljena leta 1852. Deloval je tudi med I. in II. svetovno vojno. Najprej so jo preselili v Prevalje - leta 1919, v Celje - leta 1927, v Novo Gorico pa leta 1924. V 140 letih delovanja je izdala 1700 naslovov in natisnila 35 milijonov izvodov. Danes ima 22000 članov.

MD je delovala po treh načelih:

- tiskala je knjige v skladu s krščanskim pogledom na svet,
- knjige so bile poučne, praktične in razumne,
- bile so poceni in lahko dostopne.

Mohorjeva knjiga je bila nekdanj edino berilo družin na deželi in dolga desetletja vse obzorje dorašajoče mladine na kmetih. Iz njih so se učili moltev, cerkvenega petja, čaščenja svetnikov, katoliškega katekizma, svetopisemskih zgodb, zemljepisa domačih in tujih dežel, domače inobče zgodovine, našega kmeta je učila poljedelstva, živinoreje, čebelarstva, preproste fizike in kemije, prava in narodnega petja. Vse to jasno dokazuje, da je Mohorjeva navadila naš narod brati, ga učila ljubiti knjigo in zaradi nje tudi izobrazbo in lepo vzgojo in ker je našla knjiga tudi pot k našim izseljencem v daljne dežele jim je pomagala ohranjevati narodno zavest in jim budila spomin na dom in materin jezik. Z veliko pomočjo MD smo Slovenci veliko hitreje stopili v zbor kulturnih narodov in da je danes vsak delavec in kmet dejansko izobražen. MD vsako leto izda koledar, eno ali dve večernici (leposlovna knjiga) in knjigo za otroke in mladino. Ob tako širokem delovanju je razumljivo, da so bili skoraj vsi slovenski pisatelji; leposlovni in znanstveni ter mnogi strokovnjaki z različnih znanstvenih in strokovnih področij, Mohorjevi sodelavci. Med njimi: Jurčič, Erjavec, Stritar, Cankar, Finžgar, Bevk, Cigler, Krek, Tavčar, Milčinski, Pregelj.

Vsako leto na dan sv. Mohorja in Fortunata, 12. julija, Mohorjeva družba praznuje in je za vse delavce dela tudi prost dan. Njeno neprecenljivo kulturno delo zasluži velik pomen v zgodovini in ohranitvi slovenske kulture.

Viri: Predavanje v Kurnikovi hiši
Mohorjev koledar 1992

Urška Ribič, 8.r

V četrtek, dne 5.11.1992, smo se s sošolci in z učiteljico slovenskega jezika Tanjo Ahačič odpravili v Tržič, da si v Kurnikovi hiši ogledamo razstavo koledarjev. V Kurnikovi hiši smo dali najprej besedo tržiški knjižničarki Mariji Maršič. Povedala nam je mnogo zanimivosti, kje in kdaj je nastala Mohorjeva družba in da ima še danes sedež v Celovcu. Da imajo knjige, ki jih izdaja Mohorjeva družba tri pravila. To so: katoliška etika, uporabne in in praktične ter da so dostopne ljudem. V Celovcu je imela tudi svojo lastno tiskarno. V Sloveniji so se začele "nedeljske šole", ni bilo osnovni šol, ne knjig in bila je izredno skromna izobrazba. Mohorjeva družba je uvedla knjige za šolsko uporabo. Anton Janežič, ki je bil član Mohorjeve družbe je napisal slovnico, ki jo je Breznik popravil. Mohorjeva družba je imela zelo veliko članov, od 1918 do 1919 leta jih je bilo okoli 9000 od tega 102 člana iz Tržiča. Povedala nam je še veliko drugih zanimivosti in pokazala kako je bil sestavljen koledar. Ogledali smo si tudi razstavo, ki so jo sestavljali najstarejši in najnovejši koledarji. Nato smo se zahvalili in odšli z novimi spoznanji nazaj v šolo.

Petra Bergant, 8.r

S FLAVTO V LJUBLJANO

V Glasbeni šoli Tržič se pri gosodu Puharju že drugo leto učim kljunasto flavto. Novembra lani mi je rekel, da me bo prijavil na državno tekmovanje in da bova morala pridno in krepko delati. Najprej sva vadila samo s flavto, potem pa sva vadila ob klavirski spremljavi Primoža Ahačiča, ki drugače uči klavir. In vadili smo toliko časa, da je šlo gladko.

V soboto, 6. marca 1993 je bilo na Srednji glasbeni in baletni šoli v Ljubljani napovedano predtekmovanje. Po programu bi morala nastopiti kot četrta, ker pa je eden od tekmovalcev zbolel, sem bila na vrsti tretja. Na začetku me je bilo zelo strah, ko pa sem odigrala, je trema minila. Potlej smo poslušali do konca še ostale nastopajoče. Potem smo čakali na rezultate. Še dolgo smo čakali, ker sodnik ni mogel razsoditi, kdo je zmagovalec. Ko smo le dobili rezultate, sem videla, da sem na petem mestu in da sem se uvrstila v glavno tekmovanje.

Z mojimi starši sem se veselila dobre uvrstitve. Zelo sem bila vesela in gospod Puhar tudi.

Z istim programom sem 14. aprila nastopila tudi na srečanju galsbenih šol Gorenjske in zamejstva v Prešernovem gledališču v Kranju.

Rada bi postala dobra falvtistka.

Eva Maršič, 3.r

SKUPAJ S STARŠI

Naš razred se je odločil, da naredimo skupaj projekt o poklicih. Naloga vsakega učenca je bila, da zbere čimveč gradiva. Za poklic, ki naj bi ga opravljali, smo morali vedeti, katere šole moramo narediti, seveda pa tudi, kako poteka delo, zato je bilo najbolje, da smo odšli do osebe, ki ta poklic že opravlja in jo povprašali, kar nas je zanimalo. Kmalu pa so te priprave prišle h koncu in nastopil je čas, da svoje delo predstavimo staršem. Dobre pol ure smo prišli pred starši v razred in pripravili stole ter še malo ponovili. Kmalu so prišli nasmejani starši, vsi dobro razpoloženi kljub slabemu vremenu. Mislim, da vsi upamo priznati, da smo imeli tremo. Kar naenkrat pa se odpro vrata naše učilnice. V hipu so bili naši pogledi na Miklavžu, ki je stal pred vrati. Nasmejani dedek, ki pravzaprav ni bil dedek, je vzel košaro s pomarančami in jih razdelil med starše. To je bil najbolj zabaven del naše prireditve. Ob tem smo se skoncentrirali in malo bolj sproščeno sodelovali. Kar malo žal nam je bilo, ko smo morali domov. Vendar pa nam je ostala v ušesih pohvala ravnatelja in pomaranče, ki so nas prijazno gledale iz vrečk.

Anita Veternik, 6.r

Prišli so starši, se vsedli okoli učilnice in Jure jih je lepo pozdravil. Začeli smo. Tovarišica je malo povedala, nato pa smo še mi prebrali svoje. Prišel je Miklavž in midva s Sebastjanom sva bila parkljička in angelčka. Starši so dobili pomaranče in bilo je konec.

Ko smo prišli domov, je bilo vse po starem. Šel sem se učit biologijo, ker smo jo naslednji dan pisali.

Marko Cvek, 6.r

Moj oče je po poklicu učitelj telovadbe. Moja mami je tanjica v tovarni obutve Peko. Očetu je ime Silvo. Mamici je ime Joži. Mami kuha kosilo. Oče ji pomaga. Večkrat odidemo kam na izlet. Radi hodimo tudi v planine.

Nejc Japelj, 1.a

V hiši imamo mir. Moj očka je električar. Pri atu imam psa. Očku je ime Janez, mamici pa Vesna. Imam dva ata in dve mami. Imam bratca Luka. Rada se stepeva. Starša mi rada kupita igračo. Rad se igram. Stanujem na Loki.

Aljaž Vogeltnik, 1.r

V družini smo štirje. Očku je ime Joža, mamici Marjeta, bratu Peter, meni Bojan. S Petrom se igrava. Včasih greva tudi malo ven. Stanujemo na Fužinski ulici dve. Očka dela v Iskri na Laborah. Mami dela v Trio. Moja mami je po poklicu čistilka. Moj bratec hodi v šesti razred. Moj ati je bolj zunaj kot doma.

Bojan Netretič, 1.r

MOJA MAMICA

Moji mamici je ime Tatjana. Rada gre v kino. Včasih ji pobrišem posodo. Ima rjave lase. Moja mamica dela v Domu Petra Uzarja. Moja mamica lika in pospravlja. Rada je špinačo.

Anja Gosar, 1.r

Moja mamica ima sivo modre oči. Imam jo zelo rada. Hodi v tovarno BPT. Moja mamica vedno pospravi hišo. Zmeraj skuha kosilo. Da mi vse, kar si želim.

Maja Zupan, 1.r

Moji mamici je ime Iza. Ima svetle in kratke lase. Moja mamica je po poklicu diplomirani informatik. Dela v tovarni Peko.

Moja mamica ima zelene oči.

Mamica bo šla v četrtek v bolnišnico. Moja mamica ima rojstni dan devetega aprila. Mamica mi je kupila papagajčka Sindija. Vsak večer se mamica pogovarja s Sindijem.

Mamica hodi v službo ob šestih.

Sara Sajovec, 1.r

Moja mamica ima kodraste lase. Moji mamici je ime Helena. Bila je v bolnici. Dela v tovarni Peko kot vratarka, toda sedaj nič več. Ima sivkasto modre oči. Zelo lepo se oblači. Rada si lase pobarva rdeče. Hodi v trgovino Mercator. Najrajši pa še spi.

Sara Leban, 1.r

Moji mamici je ime Vesna. Zelo rad ji pomagam. Moja mamica mi pomaga pri umivanju. Pomagam ji pri hišnih delih. Rad ji kaj podarim. Moja mamica rada kuha.

Vogelnik Aljaž, 1.r

Moja mamica je majhna. Moja mamica dela v Smeledniku. Po poklicu je učiteljica. Moja mamica si rada barva lase. Moji mamici je ime Erna. Moja mamica je noseča. Zdaj je doma.

Nina Meglič, 1.r

MOJ NAJLJUBŠI ŠPORT

Letos sem pričel trenirati skoke na smučeh. Najprej smo imeli samo suhe treninge v šolski telovadnici, zdaj pa že skačemo v Sebenjah. Trenira nas Viktor Jekovec, pravimo mu Viko. Moj prvi skok je bil dolg 8 metrov. Viko je rekel, da bom dobil čelado, če bom tako dobro skakal. Upam, da bom v tem športu dosegel dobre rezultate.

Nejc Zaplotnik, 2.r

Moja mamica

opis

Moja mamica mi pomaga pri nalogi.

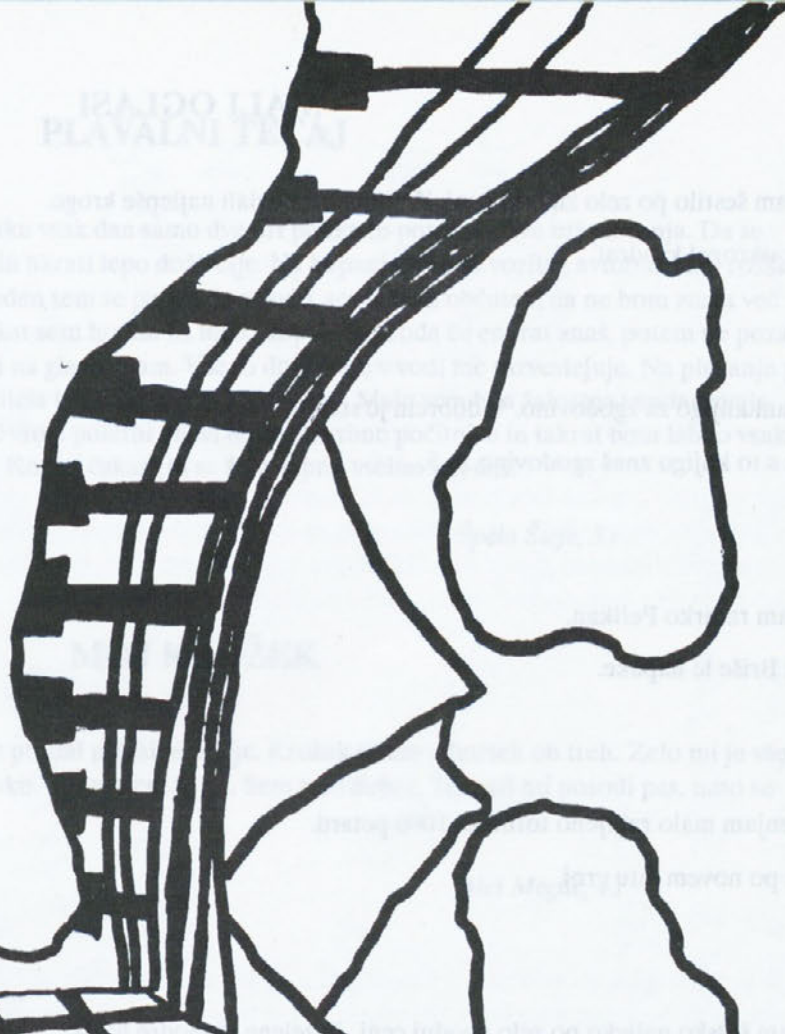
Moja mamica dela v šoli. Moja mamica pere in popravlja čevlje.

Pomiva posodo in pometa hišo. Moja

mamica kuha kosilo in večerjo. Velikokrat mi očisti čevlje.

Miha Primožič, 1. a

PEKO

SIGMA
BENCITRANIC

PAWCA
MONTANA
ROMA

TRIO

ROMA

MARTIN
ROMIH 6. B.

MALI OGLASI

Prodam šestilo po zelo zmerni ceni. Z njim boste delali najlepše kroge.

Šifra: okrogel kvadrat.

Klemen Frantar, 7.r

Prodam knjigo za zgodovino. V dobrem je stanju, stara je 100 let.

Šifra: s to knjigo znaš zgodovino za 5.

Teo Peternelj, 7.r

Prodam radirko Pelikan.

Šifra: Briše le napake.

Klemen Čadež, 7.r

Zamenjam malo rabljeno torbo za 1000 petard.

Šifra: po novem letu vrni.

Gašper Koren, 7.r

Prodam šolsko nalivko po zelo ugodni ceni. Je zelene in modre barve.

Šifra: piše same pravilne odgovore.

Alenka Osredkar, 7.r

Poceni prodam delovni zvezek biologije in kemije za 7. razred, rabljen eno leto.

Šifra: okostje s kisikom.

Tina Grum, 7.r

O	P	I	C	A	W	S
D	S	O	K	Ö	L	U
K	I	L	O	M	I	Š
O	N	V	I	A	M	O
Ž	I	K	A	Č	A	J
A	C	O	R	K	E	A
Q	A	S	Y	A	P	K

POIŠČI
IM ŽIVALI I
KATERIH IMENA
SE SKRIVAJO V
KVADRATU!

MAJA VESTER, 6.c

PLAVALNI TEČAJ

Prejšni teden smo imeli na šolskem urniku vsak dan samo dve uri pouka in potem še dve uri plavanja. Da se gremo kopat sredi zime, to je zanimivo in hkrati lepo doživetje. Na kopanje smo se vozili z avtobusom v tržiško šolo, ker v naši šoli nimamo bazena. Preden sem se poganala v vodo, sem imela občutek, da ne bom znala več plavati, ker je mimilo že toliko časa, odkar sem hodila na letno kopališče. Toda če enkrat znaš, potem ne pozabiš. Plavanje mi je šlo dobro, pa tudi skakati na glavo znam. Vse to dogajanje v vodi me razveseljuje. Na plavanje pa sem šla samo trikrat, ker sem potem zbolela in nisem smela več v vodo. Malo sem bila žalostna vendar me je mamica potolažila češ, da niso več daleč vroči poletni dnevi ter brezskrbne počitnice in takrat bom lahko vsak dan hodila na kopanje in uživala v vodi. Komaj čakam in se že vnaprej veselim teh dni.

Špela Štefe, 3.r

MOJ KROŽEK

Odločil sem se za plezanje. Tomaž mi je prodal plezalne čevlje. Krožek imam v četrtek ob treh. Zelo mi je všeč. Plezati sem začel letos. Plezam zelo visoko. Tekmujem še ne. Sem zelo dober. Tovariš mi posodi pas, nato se privežem in pričnem plezati.

Aleš Meglič, 4.r

PLEZANJE

Plezam že dve leti na umetni steni na naši šoli v Bistrici. Trening imamo dvakrat na teden in sicer v četrtek in petek. Tekmovanje imamo skoraj vsak mesec. Na tekmah sem dosegel tudi že prvo mesto. V skupnem seštevku pokala Slovenije sem v sezoni 1992 dosegel tretje mesto.

Za plezanje potrebuješ pas, plezalke, vrv in ostale pripomočke. Ker so včasih oprimki mastni, uporabljam vrečko z magnezijem. Ta šport je tudi zelo naporen, zato se včasih vrnem domov utrujen.

Ta šport je moj hobi in bo to tudi ostal.

Tomaž Valjvec, 4.r

Torek

Haj! V šoli je bilo super. Najprej sem dobila petko, potem pa še tri pluse. O, pa da ti ne pozabim povedati, danes sem zopet prišla na ravbarski način v hišo. Oh, pa kaj morem, sem pač pozabljiva duš'ca. Nato sem prepodila cucke od naše hiše in vadila na klavir. Ura je odbila 3.50. Umila sem se in odpravila v glasbeno šolo. Iz glasbene šole zopet prišla domov. Doma me je čakala sestra vsa besna, saj sem si sposodila njeno mapo. Po dolgem času sem ji jo vrnila, čeprav je že od začetka vpila za mano: "Kako si upaš jemati moje stvari!" Kmalu sva se pobotali. Nato sva odšli z mamico gledat film Babica gre na jug. Super film. Po filmu sva odšli domov. Doma sem se končno spravila s tebi, dragi dnevnik. Sedaj pa grem spat.

Lahko noč!

Anča Gradišar, 5.r

Sreda

Dan se je začel tako, da sem začela razmišljati o dieti. In tako sem se odločila, da bom tudi gledala na kalorije. To pomeni, da ne bom več tako jedla kot včasih. To se pravi: čokolade, bombone, sladolede, piškote, sadne kupe itd. Sedaj ne jem sladkarij in le skromno večerjo.

Ajda Prelog, 5.r

Četrtek

Danes mi je tovarišica za glasbo rekla, da mi ni treba več hoditi na pevske vaje. To je smola. Danes sem zopet jaz podrl rekord v igricah, zato nisem več jezen. V šoli na hodniku sem videl čudno reč, bila je čisto drugačna kot prej.

Jožko Mesič, 5.r

Petek

Ko sem prišel iz šole, sem se spotaknil ob našega mačka, se zaletel v mizo in razbil vazo. To sem takoj pospravil, da ne bi kdo ugotovil. Mami pride domov in po nekaj minutah začne iskati vazo, da bi jo položila na mizo. A je ni našla, našla je samo nekaj črepinj, ki jih nisem pospravil. Takoj je ugotovila, zakaj gre. Poklicala me je k sebi. Bil sem malo okaran. Popoldne pa sem preživel brez vznemirjenj.

Tomaž Kravcar, 5.r

NE PIŠI VEČ POZIDOVIH,
KER TI NE BOM VEČ
KUPOVAL ZELENEGA
JUPOLA.

PRAL
KDOB GOTOVO
DRUGEMU
JAMO KOPLJE,
JE INVESTITOR.

PRIJATELJA SPozNAŠ
NESREČI, PRISATELSICA
TE VANJO SPRANI.

KDOR NI
NE VE, MORA
VSEM VERJETI.
V VINU
JE RESNICA,
VČASIH TUDI GROZDJE.
SAJ TAKRAT

KDOR NE ČEITEN.
ČEMAJ NI ČEITEN.
NE ČIMO SE
ZA ŽILJENJE, AMPAK
VIDI SE LUČ.

UMIVAJTE SI PRVI
NOGE, TO JE DOBRE
PREDPOGOJ ZA DOBRE
MEDČLOVEŠKE
ODNOSE.

BODI TIHO,
KO GOVORIS.

DA GARAŠ ZA DVA
DOKAŽI NA SESTANKU,
PRI DELU SE NE SPLAČA.
ZATO, DA NIMAMO PORPANNIH.
ZAUPLAJ TIŠINI, TA TE NIKOLI NE IZDA.

PRI NEVI DOMA

1

2

NAJBRŽ DO TUDI ON
GLEDAL NAŠE ZUBE,

Anika
Veternik,
6.0

M A M I L A

Šel je za neko temačno stavbo. Ves se je tresel od potrebe, da bi vzel mamilo. Takih primerov je veliko. Mnogi so začeli kot fant, katerega pot proti pogubi bom opisal.

Sprehajal se ob mraku ter ob neki stari hiši videl najstnike, ki so ležali na tleh, vsi omamljeni so podpirali svoje težke glave,

poleg njih pa so ležale igle, folija in vžigalniki. Prijelo ga je, da bi poskusil eno, lažje mamilo. Nekaj časa je okleval, zbiral pogum, nato pa kupil cigareto marihuane. Ko je pokadil "travo", ni opazil kaj posebnega, samo glavo mu je zalila kri, postala je težka in omahnila. Počutil se je pijanega in vseč mu je bil občutek pomirjenosti, popolnosti in užitka. Začel je redno kaditi travo, ki jo je redno kupoval v trgovinah Državne založbe Slovenije. Tam je je bilo vedno na pretek. Ko pa mu trava ni več zadostovala je, kar takoj začel jemati hroin. To ga je pripeljalo na pot brez konca, na avtocesto smrti. Ko mu je zmanjkalo denarja, se je začel nastavljeni in postal je tat. Ko je oropal lekarno, je vzel preveč tablet in umrl.

Uroš Dolžan, 8.r

Kadar slišim besedo mamila ali nekaj podobnega kar obsega to temo, me zelo zanima. Čeprav smo se v šoli že velikokrat pogovarjali o tej temi me še vedno pritegne.

Človek lahko uživa različna mamila. Beseda mamila ne obsega samo trde droge kot so heroin, kokain itd. Mamila so tudi cigarete, alkohol pa tudi kava.

Mladina začne s cigaretami. Večinoma začnejo kaditi iz radovednosti ali pa ker se bi radi postavili pred drugimi, se počutili odrasle. Prav tako je tudi z alkoholom in kavo. S teh drog pa nekateri začnejo uživati drogo iz radovednosti, nekateri pa zaradi težav v družini, šoli, družbi. To jih vodi v pogubo. Prepuščeni so sami sebi, ulici, zaprti so vase. Če jim kdo ponudi pomoč, jo navadno odklonijo, pomoč iščejo takrat, kadar je že za večino prepozno. Mamila jih vodijo v pogubo in nazadnje v smrt. Mar jim ni nič do življenja? Res, ko vzamejo mamilo se počutijo prerojene, polni življenja vendar to kmalu mine. Vse dobro se enkrat konča. Šele na koncu spoznajo, da je življenje drago in če bi se še enkrat rodili, droge ne bi niti poskusili.

Nataša Krenner, 8.r

Človek je lahko zasvojen z različnimi rečmi. Nekateri so odvisni od cigaret in alkohola, drugi zopet od kave ali hrane. Najhujša zasvojenost pa je z drogo, kot so heroin, marihuana,...

Mladina začne s cigaretami in počasi iz radovednosti preide na drogo. Na mlade pritiska velika radovednost. Kako težko se uprejo dimu marihuane, ko jih nekdo dobesedno posiljuje z njo. Ko začno z mehko drogo, počasi preidejo na trdo in iz te se izkoplje le malokdo. Te, ki uživajo trdo drogo in brez nje ne morejo shajati, imenujemo narkomani. Narkomanom ponavadi ni pomoči. Ne poslušajo nikogar in se branijo vse pomoči. Najboljša pomoč za njih so posebne komune, kjer se zdravijo s posebnim programom.

Mamila nastopajo tudi v športu. Veliko športnikov dosega vrhunske rezultate, le s pomočjo mamil. Vendar se ta mamila razlikujejo od navadnih. Nanje se ne navadiš.

Človek bi znorel, če ne bi bil že nor...

Špela Valjavec, 8.r

O SEBI

Kaj naj naredim, vprašanje ki mi ne da spati
in ki me pušča znova in znova
v nemogočih dvomih.

Ampak vendarle želim biti do drugih pravična
in ljudem, ki jih imam rada, zaupam.

Toda ljudje so dobri in slabi, vedno znova me
razočarajo in to pušča globlje in globlje rane
na moji občutljivi duši.

Jočem vedno glasno, ne sramujem se svojih
solza, ki nikoli niso lažne, upam da bo
mogoče potem komu žal in bo pokazal
vsaj kanček obžalovanja.

A vendarle kot otrok pozabim storjeno
krivico in na mojih ustih zaigra razgiban
nasmeh.

Katja Fic, 8.r

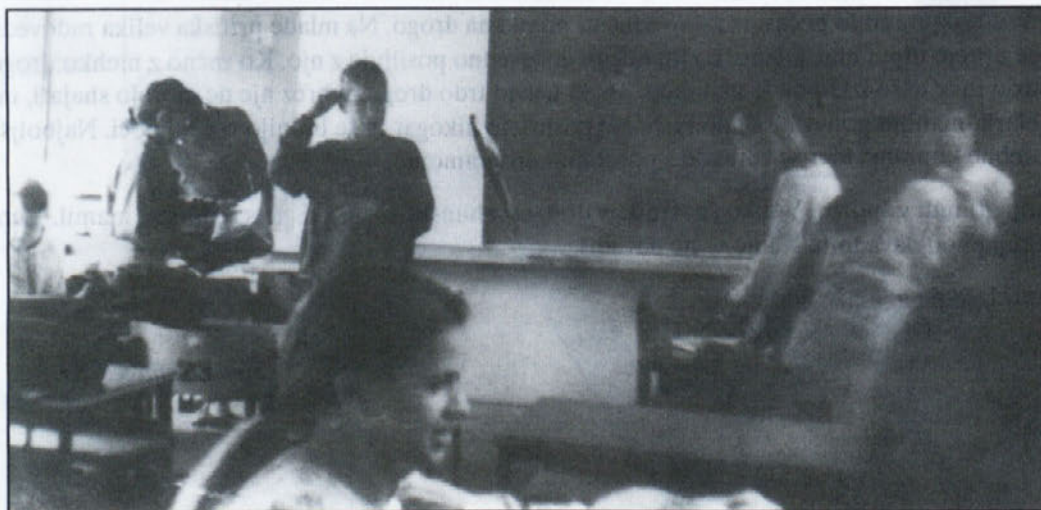
JAZ IN KNJIGE

Že odkar poznam črke in besede rada berem. Z njo pridobivam besedni zaklad, ki mi velikokrat pomaga. Prebrala sem že ogormno knjig. Najraje pa imam pustolovske, napete ali kriminalne knjige. Zelo rada berem tudi knjige o živalih, najraje o psih. Krasne se mi zdijo knjige, ki so tako lepe, da ob njih jokam. Na primer knjiga Lassie se vrača, knjiga, katero je napisal Eric Knight. Imam tudi priljubljene pisatelje in pisateljice. Najrajši imam Erica Knighta, ki sem ga že omenila, pisateljico Enid Blyton, pisateljica Petih prijateljev in Skrivnosti, pisateljico Agatho Cristie, napisala je številne knjige o detektivu Poirotu in druge kriminalke.

Berem tako, da razumem, kaj piše in ne le, da hitro pregledam besede in na koncu ne vem, kaj sem brala. Knjižničarka v Tržiču mi vedno predlaga take knjige, ki jih imam rada. Berem v prostem času in zvečer. V knjigo se čisto vživim in ne vidim in ne slišim.

Knjiga je in bo ostala moja najboljša prijateljica.

Maja Vester, 6.r

ČRNA MUCA

Naša črna muca
prede za pečjo,
polno skledo mleka
čuva s tačko jo skrbno.

Z brčicami miga
in gleda prav drobno.
Iz luknje pride miška,
ker mleko ji diši,
naša črna muca
pa jo zapodi.

Skleda se razbije,
mleko se polije,
naša črna muca
pa se meni prilizuje.

Darja Kotar, 4.r

PUNČKA

Jaz sem punčka mala,
punčka mamina.
Vseposod me iščejo,
ko me ni doma.

Ko pa me najdejo,
šibo v roke vzmejo
in me,
našeškajo!

Ivana Vujičič, 4.r

Ko grem iz šole k mami, vidim zelo veliko prometa. Pri mami imajo psa. Najraje ga pobožam, mu dam dva piškota. Potem grem k mami v stanovanje. Ko pa je ura tri, pride mami iz službe. Odpeljemo se domov! Doma mami skuha kosilo, nato napišem nalogo in se igram. Dan prehitro mine.

David Rezar, 2.r

Zapadel je sneg. Janez se je odločil, da bo naredil sneženega moža. Po travniku je valil kepo. Na veliko kepo je postavil manjšo. Na manjšo kepo je postavil še manjšo. Potem je oblikoval še roke. Ko jih je naredil, je šel k mami in jo prosil za lonec. Na dvorišču je vzel še metlo. Lonec je dal na najmanjšo kepo, namesto klobuka. V roke je zapičil metlo. Potem pa je poiskal 12 kamenčkov za oči, usta in gube. Na koncu je šel v skrinjo po korenje, za nos. Ko ga je končal, sta se Maja in Matic kepala. Mama je v ptičjo krmilnico trosila hrano za lačne ptičke.

Tamara Rozman, 2.r

DRSANJE

Mihec in Angelca sta zjutraj prosila mamico, naj jima da drsalke. Mihec je hotel igrati hokej in očka mu je dal opremo in palico za hokej. "Kaj pa pak?" je vprašal Mihec.

Očka mu je dal pak. Nato sta odšla na drsališče. Angelca je najprej naredila dva kroga ob ograji, nato pa štiri kroge po sredini. Mihec je igral hokej in zadel že tri gole. Ob enajstih je ponju prišel očka. Odpeljali so se domov.

Lara Plesničar, 2.r

ROK KIKEL

JEŽEK IN

VEVERICA

JESEN

JOJ, KOLIKO
DOBREGA
ZA ZIMO!

JEŽKOVA DOMAČIJA

KMALU BO
VSA OZIMNICA
V HIŠI!

ZIMA

UHI, KAKO
SNEŽI!

LE KAJ SE
DOGAJA
ZUNAJ?
SNEŽI!

PRIDI K MENI
NA KOSILO

HVALA.
TAKOJ
PRIDEM

JE BILO
DOBRO?

HVALA
JEŽEK

NASVIDENJE
SPOMLADI,
JEŽEK!

NASVIDENJE!

Izdelek: Intarzija

Pribor: za merjenje in za zarisovanje (trikotnik, svinčnik), čopič

Orodje: grafični nož, škarje, brusilni papir

Material: vezana plošča ali lesonit, večbarvni furnir, lepilo za les, lepilni trak, brezbarvni lak

delovno mesto	delovna operacija	material	pribor, orodje
1	brušenje robov	vezana plošča, lesonit	brusilni papir
1	merjenje in zarisovanje	furnir	trikotnik, svinčnik
1	oblepljenje furnirja in razrezovanje	furnir, lepilni trak	grafični nož, škarje
2	lepljenje furnirja na podlago	lepilo	čopič
1	brušenje robov	-	brusilni papir
3	lakiranje	brezbarvni lak	čopič

Najprej smo vzeli vsak dve ploščici iz enega barvnega in enega brezbarvnega seveda furnir. Nato smo barvni in naravni furnir razdelili na diagonalo. Po tej črti, ki smo jo naredili s svinčnikom, smo dali čez lepilni trak in grafičnim nožem potegnili čez črto na obeh furnirjih tako, da smo dobili na obeh furnirjih dve polovici. Nato smo polovico barvnega in naravnega furnirja dali skupaj in čez prejšni lepilni trak dali še enkrat lepilni trak, da sta polovici stali skupaj. Tako smo naredili še z drugima dvema polovicama. Nato smo vzeli eno ploščico in polovico barvnega in naravnega furnirja seveda skupaj pritrjenega z lepilnim trakom. Ploščico je tovariš namazal z lepilom za les, furnir pa smo dali pod ploščico, ki je bila namazana z lepilom za les. Tako smo nalagali skupaj vse ploščice in furnir, seveda smo najprej z eno ploščico in furnirjem in tako naredili še z drugo ploščico. Ta dva kupčka smo skupaj pripeli seveda najprej enega in nato pe drugega pripeli s sforo. Tako sta minili dve uri. Kupčka smo dali sušit. Naslednji ponedeljek smo vzeli posušene ploščice s furnirjem in pobrusili robove ter odlepili lepilni trak. Ploščice smo še polakirali.

Borut Jerič, 6r

Z dobro voljo do dobrega izdelka

MOJA BARBI PETRA

Moja najbolj priljubljena igrača je lutka Barbi. Ime ji je Petra. Podnevi se z njo igram, ponoči pa spiva skupaj.

Petra je narejena iz plastike in gume. Roke ima skrčene, kolena pa se ji prepogibajo. Ima dolge, blond lase. Oči ima modre. Ustnice ima roza. Na sebi ima roza plesno obleko z vrtnico v sredini. Čevlje ima roza z visokimi petami. Vsak dan jo preoblečem v drugo obleko in se poigram z njo.

Mojca Peternelj, 3.r

MOJ PRIJATELJ FILIP

Moj prijatelj Filip je majhna, plišasta miš. Ima majhne, ljubeznive oči, mehka ušesa in dolg rep. Všeč mi je, ker je majhen in ga lahko vzamem povsod s seboj. Trebušček ima okrogel, čeprav ga ne krmim. Spi pri meni v postelji in si imava veliko za povedati.

David Babič, 3.r

Moj sošolec naj bi bil bil vesel, rad bi kdaj posodil kakšno reč. Včasih bi naj bil zabaven, pa tudi v šoli bi naj imel dober uspeh. Če bi kdaj rabil, bi mogoče tisto reč posodil. Tudi pri nalogah bi mi prinesel nalogo in povedal, kaj je novega v šoli.

Mitja Ožvald, 6.r

Najboljši sošolec bi bil, če bi kdaj ustregel mojim željam. Bi pomagal pri nalogah in kontrolkah. Vedno bi se z mano zabaval in mi kdaj tudi kaj posodil.

Aleš Perko, 6.r

Najboljša sošolka je tista, ki ti pomaga, da ti razloži, če kaj ne razumeš. Če kaj pozabiš prinesiti, da ti posodi, če ima.

Simona Seliškar, 6.r

Najboljša sošolka je tista, ki mi pomaga, hodi z menoj v šolo in sedi poleg mene. Če ne bi mogla iti v trgovino ali kam drugam, bi šla ona namesto mene in bi tudi opravila namesto mene.

Martina Praprotnik, 6.r

Imela bi prijazno tovarišico, takšno, da se ne bi kregala in da bi lepo razlagala, da ne bi v razredu delila samo cveke in da bi bila dobregra srca, da bi pomagala pri nalogah. Če bi imeli takšnega učitelja bi ga ubogali.

Špela Prašnikar, 6.r

Симоні Сяродтнікі 7-В

U G A N K E

V letu prvi vzklije
in izpod snega pride.

Urban Zupan, 5.r

Ko se spomladi prebudi,
on zimi odzvoni.

Samo Praprotnik, 5.r

Je bel barve, a ne zvoni, spomladi pade mi v oči.

David Krenner, 5.r

Raste in raste pod šine oblake, med zvezde in luno, v visoke višave.

Janez Zaman, 5.r

Bel je kot sneg in cinglja kakor kraguljčki.

Ajda Jalovec, 5.r

Ko posije sonce, odžene belega moža in pokliče teto pomlad.

Blanka Alič, 5.r

BOBI

nilo je že eno leto,
to drži kot zakleto,
da dobili smo mi psa
po imenu Bobija.

Z muco rad se je igral,
čeprav se lajati ni znal.
Ko zrastel je za ped,
drugače gledal je na svet.

Pamet tako je imel,
da se okrog muce je vrtel.
koč odločil je tako,
da bo od hiše vzel slovo.

Pet dni smo ga iskali
že čisto obupovali,
čez njega smo naredili križ
takrat ga pripelje teta k hiš'.

Veselje spet je bilo pri nas.
Delal nam je kratek čas.
Po starem smo naprej živeli
in se skupaj radi imeli.

Maja Rozman, 5.r

ZMERJANJE

Ni lepšega kot nekemu v sporu reči nekaj žaljivega. Sicer ni to ne vem kako varno. Včasih je. Če ima nasprotnik slab spomin, ali pa ti sobo s ključem v vratih. Jaz osebno imam zelo veliko nadimov kot so: Marelca, čebelca, Špeli, Slash, Axl, ta imena me še ne jezijo. Včasih mi je prav vseč, če mi kdo reče Špelca čebelca. Imam pa imena, ki me zelo bolijo. Sošolci me večkrat kličejo bajsa, ker sem debela. Nekaterim postrežem s pestmi, a to ni rešitev. Čez pet minut to pozabijo. Drugega načina še nisem iznašla, le enega težkega, da shujšam. Enkrat so me sošolci zafrkavali. Prišlo mi je prav do dna, nato pa že čez glavo. Najprej sem dva ozmerjala nazaj s kar neprijetnimi psovki, a mi nista dala miru. Eden močnejši od mene, pa me je začel zafrkavati, zato sem popenila. Začela sem ga klofutati, porivati in neusmiljeno tepsti. Seveda se je čudil. Rekla sem, da ga bom zašpecala tovarišici. Tega se je ustrašil in se mi opravičil, a ni pomagalo. Naslednji dan sem že slišala isto ime. Saj se jim ne da dopovedati, da mi to ni nič vseč. Včasih si pa rečem: "Pusti otrokom, naj se zabavajo, saj dolgo se tako ne bodo in jih bo slej ko prej minilo!"

Špela Bohinjec, 6.r

POMLAD

Sneženi mož je vso zimo opazoval naravo. Nekega dne je zagledal zvonček. Rekel je: "Še malo, pa bo pomlad. Groza!" Nenadoma je začutil, da se pod njim nekaj premika. "Au, pusti me na sonce!" Se je oglasila trobentica. Sneženi mož se je počutil tako, kot bi ga kdo posadil na radiator. Dve čebeli sta plesali okrog sneženega moža. Ko je vzcvetela vijolica, je mislil, da ga je prodajalka parfumov malo odišavila. Mačice so ga ščegetale po korenjčkastem nosu, da je moral kihnniti. Pogledal je jetrnik in rekel: "Zmotil sem se, če je prava pomlad."

THE PENGUIN PROBLEM

One day a policeman saw a man with a penguin:

I found it this morning. What shall I do with it??

Take it to the zoo!

the next day policeman saw him again, with the penguin

Why didn't you take it to the zoo?

I took it yesterday.

But today I'm taking it to the cinema!

CENNA
MAY 1, 87

ŠOLSKO TEKMOVANJE UČENCEV 8. RAZREDOV V ZNANJU ANGLEŠKEGA JEZIKA

What do you think about keeping pets?

People have a lot of kinds of pets. They also have strange, unusual pets like snakes, young tigers and other wild cats, lizzards, ants etc. I would like to have a little monkey at home. Some people think pets should be in nature and that they are harmful.

Well, I like pets and I will love them in future, too, because they are my friends and we spend a lot of time together.

Jure Rozman, 8.r

I've got a hamster, a fish and two birds. Well, I think it's not very nice to keep them locked and not let them be free.

Dogs are noisy and they usually make a big mess and in blocks-of- flats you mustn't do that. We usually keep pets for company because they're quite funny.

Vesna Maček, 8.r

People keep pets because they love them. I haven't got anys pets, just a couple of spiders in my room. Once I had a goldfish and a turtle. They both died. I would have a snake, but my mother wouldn't like it.

If you have a pet, you must take very good care of it. So a lot of pople are against pets. It's rally sade when you see a homelees animal.

My word is that if you can take care of a pet, then have it, but if you can't take care of the pet, please, don't have it.

Luka Ropret, 8.r

People keep pets because of their own pleasure and joy. Sometimes they're keeping them because the animals wouldn't survive by themselves.

There are many problems with keeping pets at home. You have to feed them, take them for a walk, take care of them, wash them...

Keeping animals at home isn't fair, but the truth is, that many of them wouldn't survive witout a human being.

Andreja Križaj, 8.r

I want to say that it is fair to keep pets. But if you spend a lot of time with them, if you worry about them and if you really love your pet, the pet is satisfied and happy.

Matjaž Jazbec, 8.r

MY FRIENDS

I have a lot of friends, but there are also many people, whom I can't call friends. There's a big difference between my friend and somebody I know. I spend my free time with my friends, go to the cinema or to the party with them, I tell them my secrets, because I know they will listen to me and understand my feelings.

It's a totally different thing with some person I don't know very well. I meet him (or her) in the middle of the street, I just say hello to him or to her and the next minute I almost forget I met him. Your friend can't be anybody, it has to be somebody you like, who is nice and kind to you, who is interested in the similar things you are. Many people call me a friend, but just one or two are my real friends. So you have to be careful, when you choose your friend; maybe some of them just want to use you.

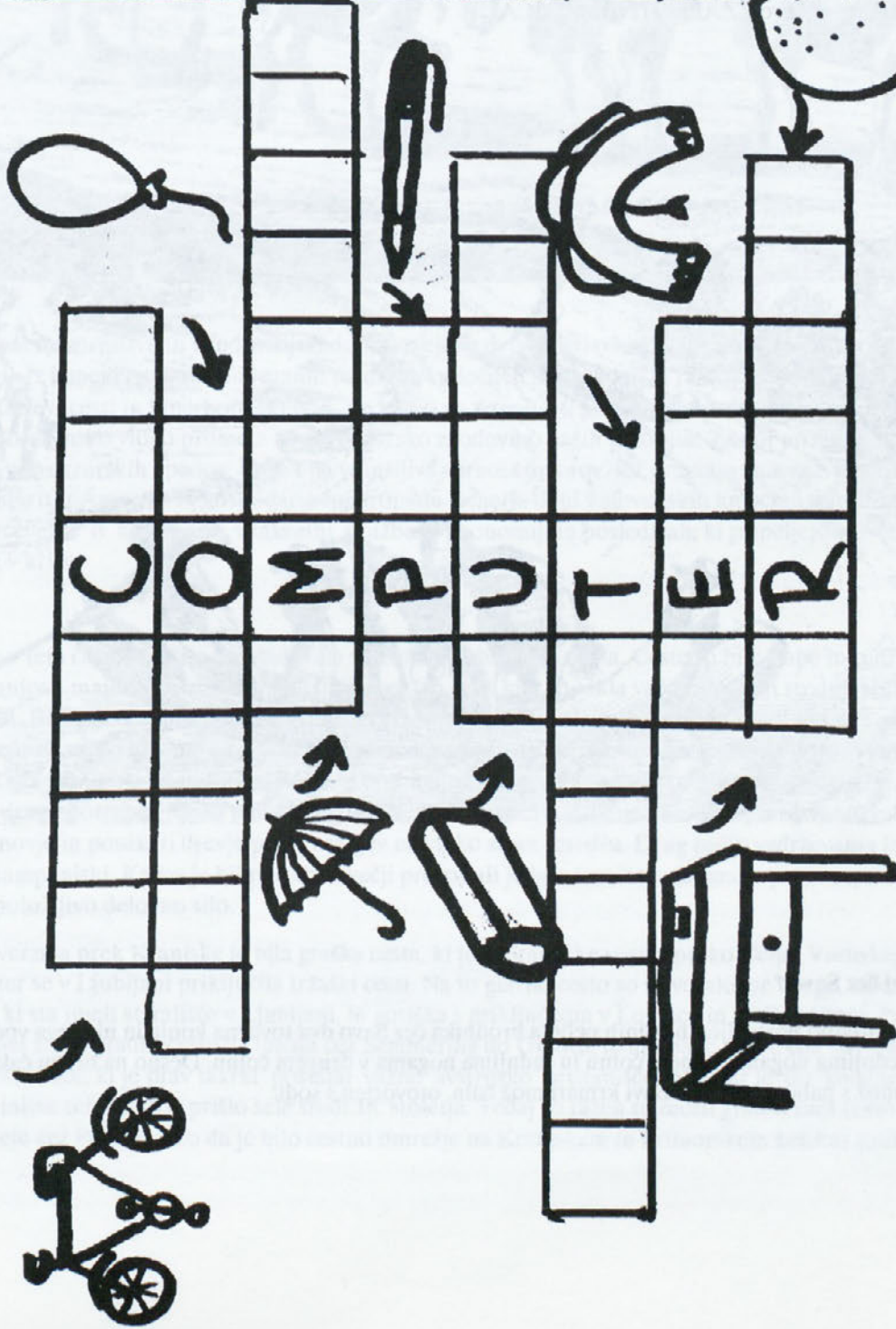
It's not difficult making new friendships for me, even not with the boys, but in that case I usually keep the distance. I mean, you can't tell some of your secrets to the boy; you are embarrassed in front of him, so my friends are mostly girls. They're the same age I am and they're mostly still in the primary school. Like myself, they're interested in sport, so very often we go for a swim, we ride a cycle or play volleyball, we go to the mountains and we play tennis, in short: we're having a great time together. We help one another a lot; when we write test papers at school, if someone falls ill we bring her (or him) our notebooks, often we write our homework or we study together. All my friends are very friendly to everybody and it's nice to be in their company. We tell one another all our deep secrets, we listen to one another and what's the most important: we understand one another more than our parents do. It's easier to tell something to someone your age as someone much older. So we need one another, too.

I can't imagine my life without my friends any more, and I think it would be much too boring in the world without them.

Andreja Križaj, 8.r

CROSSWORD

Desk

Elephant

Balloon

Umbrella

Rubber

Orange

Pen

Bicycle

by Mateja
Roposa h.a

RAZISKOVALNA NALOGA

PROMET NA SLOVENSKEM OD 17.-19. STOLETJA

AVTOR: ZGODOVINSKI KROŽEK OŠ BISTRICA TRŽIČ

ČLANI: GABER URŠKA

GERMOVŠEK ŠPELA

LUČIČ ANA

MEŽEK MARJANA

VESELINOVIČ BARBARA

MENTORICA: prof. ZAPLOTNIK MOJCA

Prevoz konj čez Savo.*

Na dveh vzporedno postavljenih čolnih peljeta brodnika čez Savo dva tovarna konja in njunega vodnika. Konja stojita s prednjima nogama v enem čolnu in zadnjima nogama v drugem čolnu. Desno na bregu čakata dva jezdeca in mož s palico. Višje po Savi krmari mož čoln, otovorjen s sodi.

PROMET NA SLOVENSKEM

17.-19. STOL.

Pomen prometa, tovarništva in v industrijski dobi razvejane dejavnosti od izdelave vozil do enot za vzdrževanje ter vrsta drugih, z izmenjavo dobrin zvezanih panog, je odločilen za gospodarski razvoj Slovenije. Že starogrška bajanja o jantarjevi cesti in hiperborejski poti, po kateri so Argonavti spravljali zlato runo, potrjujejo izjemno geografsko- ekonomsko vlogo prometa za gospodarsko zgodovino naših pokrajin. Zastoj prometa in upad gospodarstva v času turških vpadov, ko je bila vprašljiva varnost tovorov, ter usihanje izmenjave dobrin v obdobju po odkritju Amerike in gospodarskem propadu Benetk, dobi v slovenskih kmečkih puntih svoje najbolj zgovorno pričevanje o nasprotjih v takratni družbeni ekonomiji in posledicah, ki pripeljejo slovensko gospodarstvo v krizo.

V prometu je v tem času odločno prevladovala tovarniška oblika prometa. Ceste so bile slabe in tudi skrb zanje je bila v notranjosti majhna. Široki tir nekdanjih rimskih cest, kjer so tekla večinoma tudi srednjeveška pota, se je vedno bolj ožil. Robove cest je zaraščalo grmovje. Načrtno vzdrževanje cest, kičso ga hoteli uvesti s pomočjo mitninskih uradov, saj so bile mitnice postavljene prav v ta namen, se ni obneslo. Državna uprava namreč nikakor ni mogla zahtevati od mitničarjev, da bi popravljali ceste, saj je sama porabila pretežni del mitninskih dohodkov za druge potrebe. Kljub temu je avstrijska vlada sredi 16. stoletja ukazala iz varnostnih razlogov odstraniti grmovje in posekati drevje po 12 sežnjev na vsako stran cestišča. Drug način vzdrževanja je bil popolnoma kampanjski. Kadar je bil potreben večji prevoz ali je bilo v načrtu vladarsko potovanje, so poslali na ceste vso razpoložljivo delovno silo.

Glavna transverzala prek Kranjske je bila graška cesta, ki je iz Štajerske segala preko Celja, Vranskega in Trojan na Kranjsko ter se v Ljubljani priključila tržaški cesti. Na to glavno cesto so se vezale vse druge, kakor dolenska in gorenjska, ki sta imeli stikališče v Ljubljani, in goriška s priključkom v Logatcu in na Razdrtem. Pod cesarjem Maksimilijanom I. so zgradili cesto z Dunaja čez Semmering do Gradca, nanjo pa je bilo treba navezati še podaljšek proti Trstu, ki je prav takrat postajal važno avstrijsko пристanišče. Vendar je do končne uresničitve oziroma izpolnitve teh načrtov prišlo šele sredi 16. stoletja. Tedaj so razen te začeli graditi tudi cesto čez Ljubelj in malo pozneje čez Predel, tako da je bilo cestno omrežje na Kranjskem in Primorskem kolikor toliko zaključeno.

Za pota se je v 17. stoletju in v začetku 18. stoletja storilo malo. V najboljšem primeru so se pota vzdrževala v prejšnjem stanju, nekatera pa so začela propadati. Zaradi tega se je blago večinoma tovorilo ali celo nosilo, vozovni promet je bil izjema. Kljub temu da so za obisk cesarja Leopolda I. na Kranjskem ceste popravljali, da je mogla skozi deželo njegova suita, je dvajset let pozneje poseben patent o popravilu cest v deželi ugotavljal, da ceste niso uporabne za vozove, marveč le za tovorjenje.

Pošta, katere funkcijo so sprva opravljali potovci, kot posebna meščanska obrt, menihi, pripadniki različnih redov, kot tudi občasni sl, ki so jih vladarji in pripadniki privilegiranih razredov pošiljali s pismi iz kraja v kraj, se je postopoma razvila v redno, od države organizirano pošto. Prenašali so jo večinoma s konji. Cesar Maksimiljan I. je dal v začetku 16. stoletja pošto v zakup rodbini Thurn Taxis, oziroma v naših krajih rodbini Paar.

Pristanišče na Vrhniki*

Pogled na vrhniko, v ospredju ob nabrežju šest čolnov, na nabrežju ljudje, tovor v balah in v sodih.

Pomembno vlogo je imel tudi rečni promet, zlasti po Savi, Ljubljanici, Dravi in Savinji. Valvasor nam v svojem delu *Slava vojvodine Kranjske* opisuje tedanjo živahno plovbo. Ljubljanica nosi veliko ladij in vsake vrste blago, tako, ki prihaja iz Italije, in tako, ki je namenjeno tja. Vozijo tako ponoči ko podnevi ne le z majhnimi, temveč tudi z velikimi ladjami. Male ladje so narejene iz enega samega drevesa, imajo pa lesene strehe, da se da ponoči lepo mirno pod njimi spati (zakaj v malih se navadno vozi ponoči) in pri dežju suh ostati. Tako se tudi pozimi sed! pod njimi precej na toplem. Velike ladje stešejo iz mnogih dreves; nosijo nad tri sto stotov. Ta voda je vedno polna ladij . . . (Mirko Rupel, *Valvasorjevo berilo*, druga izdaja, str. 41). Druga in mnogo daljša vodna pot je bila Sava. Za brodarjenje pa ni bila tako ugodna kot Ljubljanica, zaradi deročega toka in neštevilnih nevarnih čeri. Valvasor se kar ni mogel načuditi predrznim čolnarjem, ki so se s svojimi malimi, iz ene klade izdolbenimi čoiniči, ki so bili natovorjeni še z blagom, spuščali v te nevarnosti. Ko so prispeli do vrtincev Belega slapa med Knežakom in Zidanim mostom, so poglobili v čolnih po tleh in se trdno oprijeli sten čolna, da se niso prevrnili v vodo ali razbili ob skalah. Nekateri so se celo brez čolnov zaupali Savi in njenemu toku. Zvezali so nekaj praznih, dobro zabitih sodov trdno skupaj, sedli nanje in odrinili. Navaden drog, s katerim so vodili svoj splav, je bilo vse njihovo orodje. Valvasor, ki je v svojem delu v sliki predstavil takega jezdeca na sodu, pravi celo, da jih je bilo na Savi veliko število.

Cesta skozi sotesko Kokre.*

Cesta je vklesana v strmo skalnato pobočje in speljana prek lesenih mostičkov.

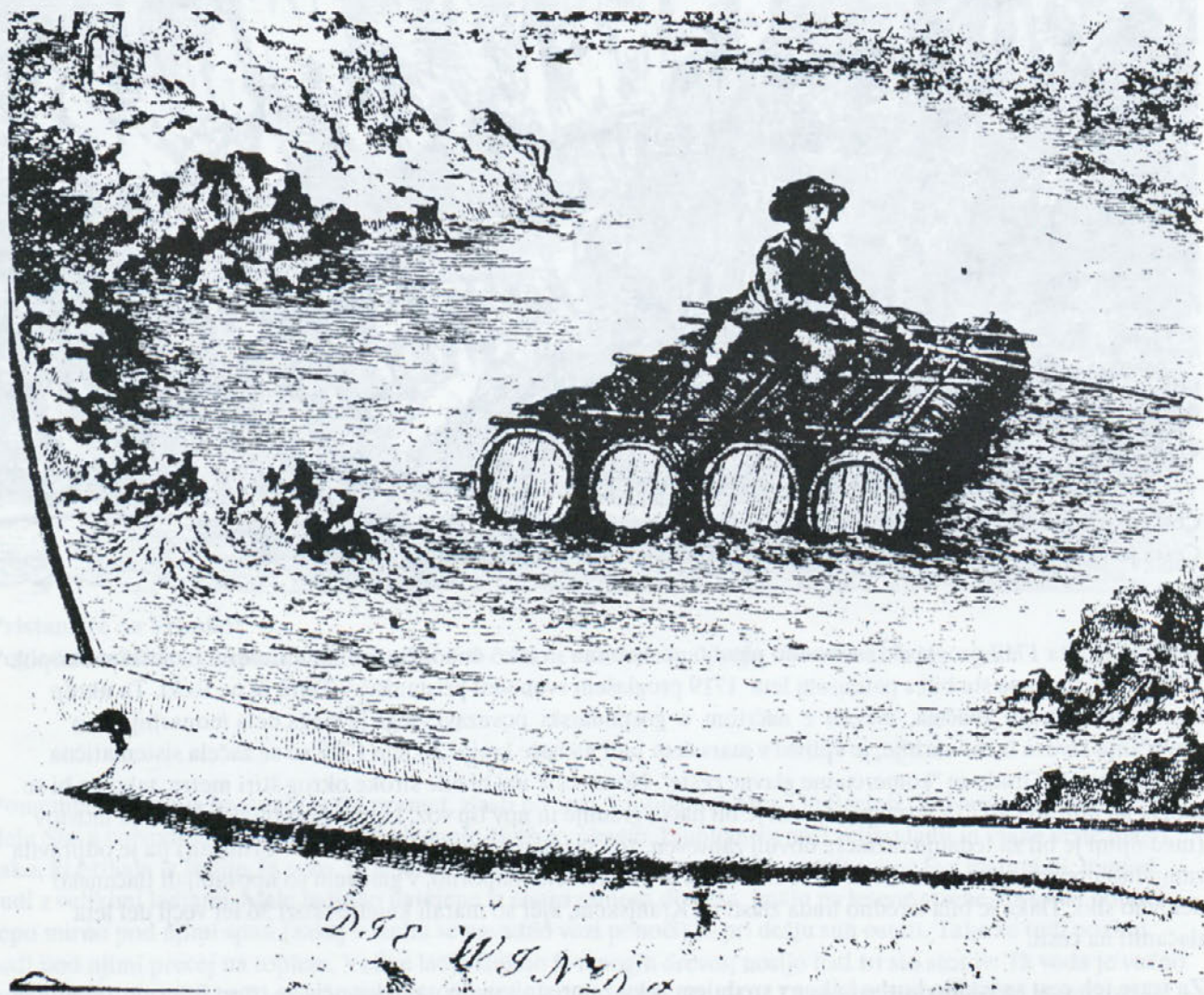
Avstrija je leta 1717 proglasila svobodno plovo po Jadranu in tako dokončno zlomila stoletni beneški monopol. Dve leti pozneje pa sta bili s patentom leta 1719 proglašeni svobodni pristanišči v Trstu in na Reki. Ta ukrep merkantilističnega značaja, zvezan z načrtom o gospodarski povezavi vsega južnega dela monarhije in o povečanju izvoza iz monarhije, je vplival v marsičem tudi na naše kraje. Že leta 1718 so se začela sistematična dela na cestah. Grade se "komercialne glavne ceste". Nove ceste naj bi bile široke okrog štiri metre, tako da bi se mogla na njih srečati dva voza, predpisan je bil način gradnje in nov tip voz, ki jih uporabljajo. Gradnja mostov (med njimi je bil za tedanje razmere dovolj zahteven, 165 sežnjev dolg most prek Save v Črnučah) pa je odpravila zamudno prevažanje na brodovih. Delo na cestah je bilo izredno naporno, v glavnem so uporabljali tlačansko delovno silo. Tlaka je bila izredno huda zlasti na Kranjskem, kjer so marali kmetje skozi 36 let večji del leta tlačaniti na cesti.

Za trase teh cest se vodijo borbe kakor v srednjem veku za predpisana pota in kasneje za trase železnic, od njih je odvisna prihodnost mest. Glavne ceste vodijo iz Trsta oziroma Reke v Ljubljano in preko Trojan in Maribora na Semmering in na Dunaj. Na pomenu pridobi cesta preko Ljubelja na Celovec, medtem ko je cesta preko Korenskega sedla na Beljak že manj pomembna in ima le še pokrajinski pomen zaradi goriškega vina. Beljak kot mesto, ki je bolj primerno za promet z Benetkami, izgubija na pomenu v korist Celovca, ki je bolj primeren za zvezo s Trstom. Maribor raste, Ptuj izgubi svoj pomen.

Vzporedno z graditvijo cest se organizira tudi pošta. Cesar Karel VI. je pošto, potem ko je bila od 16. stoletja v zakupu, leta 1722 zopet podržavil. S podporo deželnih stanov sta Marija Terezija in Jožef II. pospeševala jezdno in vozno pošto. Ta je sprejemala samo pisma in lažje zavitke. Šele leta 1789, ko so ceste nekoliko izboljšali so dovolili, da so na poštni voz prisedali tudi potniki, kar pomeni začetek rednega potniškega prometa v državi v

okviru državnega prometnega sistema. Uvedejo se poštni vozovi od Dunaja do Trsta, v manjši meri tudi na ostalih cestah. Ohranjen je Ljubljanski koledar za prestopno leto 1768, v katerem so nadrobno navedeni prihodi in odhodi pošte, poštnih slov in poštnih vozov za Ljubljano. Iz voznega reda lahko ugotovimo, da je pošta delovala skoraj sleherni dan in da je prihajala iz skoraj vseh pomembnejših delov avstrijske monarhije in tja tudi odhajala. Potovati s pošto je veljalo za nekaj posebnega in imenitnega. Za vožnjo so potniki plačevali voznino po številu vpreženih konj in glede na razdaljo. Razen tega je bilo treba seči v mošnjiček tudi še za napitnino postiljonu, za vozno pristojbino in plačati dodatek za mazanje koles. Poštarji so v svojih hišah imeli tudi gostilne in prenočišča, da so trudnim potnikom nudili okrepitele in strehe.

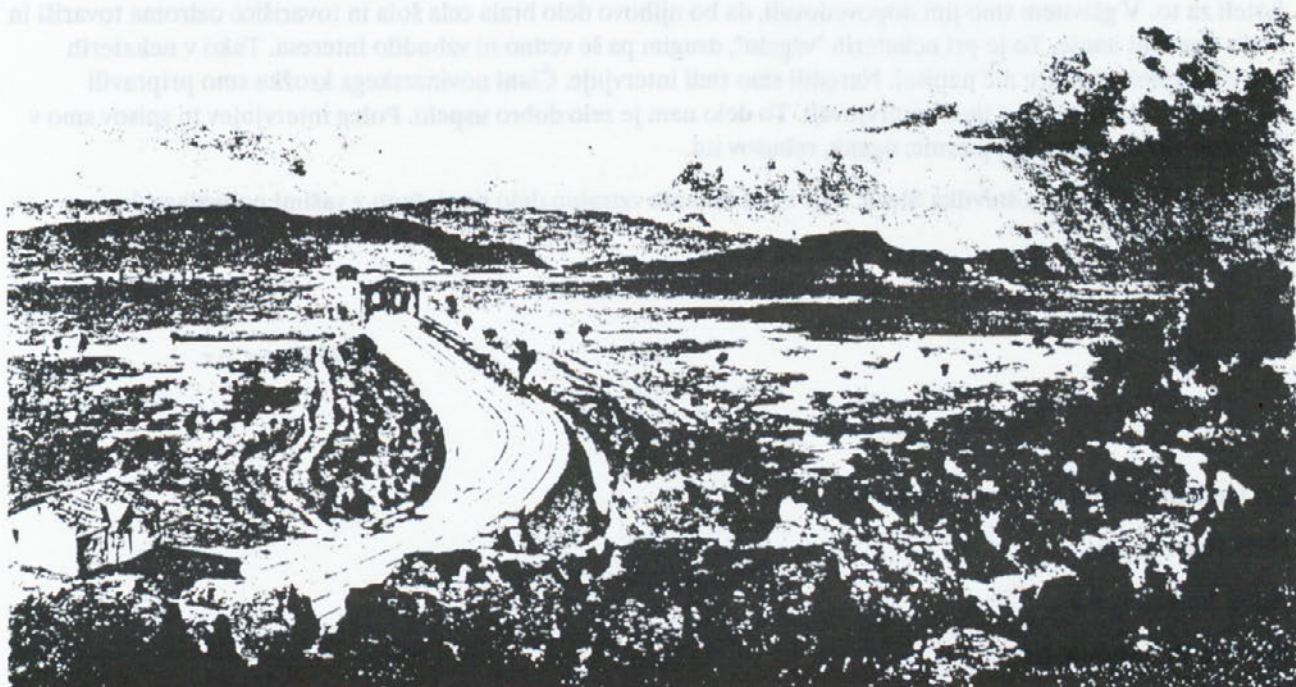
Pomembna je izgraditev vodnih poti po Ljubljanici in Savi, ki sta imeli nalogo povezovati Banat s Trstom. Leta 1735 so se začela regulacijska dela. Odstranjevali so ovire v savski strugi in gradili obrežne poti za živino, ki je vlekla ladje proti toku. Ker je bila razpoložljiva vsota denarja za regulacijo rek premajhna, so dela nadaljevali še v drugi polovici stoletja. Po Savi je šla večina tranzita iz Banata, Hrvaške in Slavonije v avstrijske dedne dežele in Trst. Vodna pot ostane dominantna na tem podrročju do graditve železnice v 19. stoletju.

Vožnja na sodih po Savi. Vinjeta na zemljevidu Kranjske.*

Mož na splavu iz dvanajstih sodov krmari mimo skal s posebnim loparjem.

Po porazu Napoleona in ponovni vzpostavitvi avstrijske oblasti v slovenskih deželah je prva polovica 19. stoletja prinesla začetke industrijske revolucije in velike spremembe v prometu.

Pogled na železniško progo z Žalostne gore proti Notranjim goricam.

V 40. letih je seglo na slovensko ozemlje železniško omrežje, ki je začelo v Avstriji nastajati leta 1838. Povsem razumljivo je, da je bila prva železnica prek našega ozemlja zveza med središčem monarhije - Dunajem in njenim glavnim pristaniščem - Trstom, tako imenovana "južna železnica". Leta 1846 je bila izročena prometu proga od Gradca do Celja, leto prej so začeli graditi odsek Celje - Ljubljana, po katerem je stekel promet leta 1849. Leta 1857 pa je bila železna cesta od Dunaja do Trsta sklenjena. Od te glavne proge so nato v dobrem desetletju zgradili vrsto važnih odceпов v vse smeri. S progo Trst-Gorica-Videm (1860) je bila ustvarjena zveza z Benečijo. S progo Ptuj-Kaniža (1860)-Budimpešta (1861) z Ogrsko in s progo Zidani most-Zagreb-Sisak (1862) oziroma Zagreb-Karlovac (1865) s Hrvatsko. Proga Maribor-Celovec (1863)-Beljak (1864) je prečkala Koroško. Nanjo se je vezala proga Ljubljana-Trbiž-Beljak (1870). Kmalu sta bila napravljena tudi odcepa Pivka-Reka (1872) in Divača-Pulj (1876). Druga faza gradenj na Slovenskem se začne po letu 1890. Pomembnejši sta bili progi Ljubljana-Grosuplje-Novo mesto (1894) s podaljškom na Karlovac na Hrvatskem, oziroma Grosuplje-Kočevje (1898). Ta leta so prinesla poleg prog Radgona-Ljutomer (1890), Ljubljana-Kamnik (1891), Celje-Velenje (1891) in dalje v Dravograd (1899), Ljubljana-Vrhniko (1899), Grobelno-Rogatec (1905) in Kranj-Tržič (1910) tudi še tri edine ozkotirne povsem lokalne proge Poljčane-Konjice (1892), Velikovec-Železna Kapla (1902) in Trst-Poreč (1902). V začetku 20. stoletja je bila v interesu nemškega kapitala zgrajena druga samostojna prehodna proga prek slovenskega ozemlja, bohinjsko-turska železnica, ki je povezovala južno Nemčijo in Trst prek Beljaka-Jesenic-Gorice (1906). Leto pozneje je bila zgrajena železnica, ki je z ogrskim ozemljem povezovala Mursko Soboto.

Z zgraditvijo železnic so opešale stare oblike prometa, od katerih so živele večje množice ljudi, kakor pa jih je mogla zaposliti nova oblika prometa. S cest je izginil nekdanji živahen promet, propadle so številne občestne gostilne, opuščene so bile poštarne postaje ob njih, življenje ob njih je zamrlo. Celi podeželski predeli (Gorenjska, Notranjska, Kras) so izgubili dohodke po železnicah uničenega prevoznitva in tovarništva. Izginja tudi brodarstvo.

Za to številko Stezic smo se morali zelo potruditi. Zbrali smo članke in jih pregledovali kar je, verjemite mi, ne prav lahko delo. Hodili smo po razredih, zbirali članke in skoraj morali napisati prošnje, da je sploh kdo kaj napisal. Otroci so zelo različno reagirali. Nekateri so bili veseli, da lahko kaj napišejo, drugi pa še slišati niso hoteli za to. V glavnem smo jim dopovedovali, da bo njihovo delo brala cela šola in tovarišice oziroma tovariši in bodo ponosni nanje. To je pri nekaterih "vžgalo", drugim pa še vedno ni vzbudilo interesa. Tako v nekaterih razredih sploh ni nihče nič napisal. Naredili smo tudi intervjuje. Člani novinarskega krožka smo pripravili vprašanja in nato izbrane ljudi intervjujali. To delo nam je zelo dobro uspelo. Poleg intervjujev in spisov smo v Stezicah zbrali tudi nekaj pesmic, ugank, rebusov itd.

Upam, da vam bo nova številka Stezic všeč in da bo naše vztrajno delo poplačano z vašimi pohvalami in vzpodbudami.

Maja Vester, 6.r

Pri letošnji številki Stezic so sodelovali:

Neža Ropret, 2.a

Anita Veternik, 6.a

Martina Praprotnik, 6.c

Simona Seliškar, 6.c

Maja Vester, 6.c

Petra Vogelnic, 7.a

Tadeja Fister, 7.b

Andreja Dragoš, 8.a

Urška Dolinar, 8.a

Katja Fic, 8.a

Prispevke v angleškem jeziku so avtorji napisali ob pomoči prof. Majde Rozman.

Fotografije so pripravili člani foto krožka in mentorica Majda Bauman.

Likovne prispevke pa je uredila mentorica likovnega krožka Jolanda Tomazin.

Mentorica literarno - novinarskega krožka - Tanja Ahačič.

Bistrica pri Trziču, april 1993.

